

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 182 (XXVI) — Nr. 272

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 14 aprilie 2014

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE		HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
34.	— Lege pentru aderarea României la Protocolul din 2002 la Convenția de la Atena din 1974 privind transportul pe mare al pasagerilor și al bagajelor lor, adoptat la Londra la 1 noiembrie 2002	265.	— Hotărâre pentru modificarea și completarea anexei nr. 44 la Hotărârea Guvernului nr. 971/2002 privind atestarea domeniului public al județului Botoșani, precum și al municipiilor, orașelor și comunelor din județul Botoșani.....
	2		28
	Protocolul din 2002 la Convenția de la Atena din 1974 privind transportul pe mare al pasagerilor și al bagajelor lor	266.	— Hotărâre pentru modificarea și completarea unor anexe la Hotărârea Guvernului nr. 1.359/2001 privind atestarea domeniului public al județului Prahova, precum și al municipiilor, orașelor și comunelor din județul Prahova .....
	2–22		29–30
312.	— Decret privind promulgarea Legii pentru aderarea României la Protocolul din 2002 la Convenția de la Atena din 1974 privind transportul pe mare al pasagerilor și al bagajelor lor, adoptat la Londra la 1 noiembrie 2002		
	23	ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		29.	— Ordin privind stabilirea tarifului reglementat pentru prestarea serviciului de înmagazinare subterană a gazelor naturale de Societatea Națională de Gaze Naturale „Romgaz” — S.A. Mediaș .....
	Decizia nr. 85 din 18 februarie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității și ale Legii nr. 293/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității		30–31
	23–27	30.	— Ordin privind stabilirea tarifului reglementat pentru prestarea serviciului de înmagazinare subterană a gazelor naturale de Societatea Comercială „Depomureș” — S.A. Târgu Mureș .....
			31–32

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI**

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE**pentru aderarea României la Protocolul din 2002 la Convenția de la Atena din 1974 privind transportul pe mare al pasagerilor și al bagajelor lor, adoptat la Londra la 1 noiembrie 2002****Parlamentul României adoptă prezenta lege.**

Art. 1. — România aderă la Protocolul din 2002 la Convenția de la Atena din 1974 privind transportul pe mare al pasagerilor și al bagajelor lor, adoptat la Londra la 1 noiembrie 2002, prin Actul final al Conferinței internaționale privind revizuirea Convenției de la Atena din 1974 privind transportul pe mare al pasagerilor și al bagajelor lor, Londra 21 octombrie—1 noiembrie 2002, astfel cum a fost modificat prin rectificarea adoptată de Conferință, comunicată de Organizația Maritimă Internațională prin documentul LEG/CONF.13/20/Corr.1 din 4 decembrie 2002.

Art. 2. — Cu ocazia depunerii instrumentului de aderare, România formulează rezerva prevăzută în „Rezerva și Liniile directe ale OMI pentru punerea în aplicare a Convenției de la Atena” adoptate de Comitetul juridic al Organizației Maritime

Internațională la 19 octombrie 2006, în conformitate cu dispozițiile art. 4 alin. 2 din Decizia Consiliului din 12 decembrie 2011 cu privire la aderarea Uniunii Europene la Protocolul din 2002 la Convenția de la Atena din 1974 privind transportul pe mare al pasagerilor și al bagajelor lor, cu excepția articolelor 10 și 11 din acesta (2012/22/UE), publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 8 din 12 ianuarie 2012, și potrivit Regulamentului (CE) nr. 392/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 aprilie 2009 privind răspunderea în caz de accident a transportatorilor de persoane pe mare, publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 131 din 28 mai 2009.

Art. 3. — Prezenta lege intră în vigoare la 120 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

PREȘEDINTELE SENATULUI
CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

București, 27 martie 2014.
Nr. 34.

PROTOCOLUL DIN 2002**la Convenția de la Atena din 1974 privind transportul pe mare al pasagerilor și al bagajelor lor**

Statele părți la prezentul protocol, considerând că este oportună revizuirea Convenției de la Atena privind transportul pe mare al pasagerilor și al bagajelor lor, încheiată la Atena la 13 decembrie 1974, pentru a prevedea despăgubiri mărite, a introduce o răspundere strictă, a stabili o procedură simplificată de actualizare a sumelor corespunzătoare limitelor răspunderii și pentru a garanta o asigurare obligatorie în beneficiul pasagerilor,

reamintind că Protocolul din 1976 la Convenție introduce dreptul special de tragere ca unitate de cont în locul francului-aur, notând că Protocolul din 1990 la Convenție, care prevede despăgubiri mărite și o procedură simplificată de actualizare a sumelor corespunzătoare limitelor răspunderii, nu a intrat în vigoare, au convenit după cum urmează:

ARTICOLUL 1

În sensul prezentului protocol:

- (1) *Convenție* înseamnă textul Convenției de la Atena din 1974 privind transportul pe mare al pasagerilor și al bagajelor lor.
- (2) *Organizație* înseamnă Organizația Maritimă Internațională.
- (3) *Secretar general* înseamnă Secretarul General al Organizației.

ARTICOLUL 2

Articolul 1 alineatul (1) din Convenție se înlocuiește cu următorul text:

„(1) a) *transportator* înseamnă o persoană care încheie sau în numele căreia se încheie un contract de transport, indiferent

dacă transportul este executat de persoana respectivă sau de un transportator efectiv;

b) *transportator efectiv* înseamnă o persoană, alta decât transportatorul, ce poate fi proprietarul, navlositorul sau operatorul navei, care execută efectiv transportul, în parte sau în întregime; și

c) *transportator care execută efectiv transportul, în parte sau în întregime*, înseamnă transportatorul efectiv sau transportatorul, în măsura în care acesta din urmă execută efectiv transportul.”

ARTICOLUL 3

(1) Articolul 1 alineatul (10) din Convenție se înlocuiește cu următorul text:

„(10) *Organizație* înseamnă Organizația Maritimă Internațională.”

(2) Următorul text se adaugă la articolul 1 alineatul (11) din Convenție:

„(11) *Secretar general* înseamnă Secretarul General al Organizației.”

ARTICOLUL 4

Articolul 3 din Convenție se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 3

Răspunderea transportatorului

(1) În caz de prejudiciu produs ca urmare a decesului sau a vătămării corporale a unui pasager, cauzate de un incident maritim, transportatorul este răspunzător în măsura în care prejudiciul suferit de pasagerul respectiv în urma unui astfel de incident nu depășește 250.000 de unități de cont, cu excepția cazului în care transportatorul dovedește că incidentul:

a) a fost cauzat de un act de război, ostilități, război civil, insurecție sau de un fenomen natural cu caracter excepțional, inevitabil și căruia nu i se poate opune rezistență; sau

b) a fost cauzat în întregime de o acțiune sau o omisiune deliberată a unui terț.

Dacă și în măsura în care valoarea prejudiciului depășește limita menționată mai sus, transportatorul este, de asemenea, răspunzător, cu excepția cazului în care dovedește că incidentul care a cauzat prejudiciul nu s-a produs din vina sa sau ca urmare a neglijenței sale.

(2) În caz de prejudiciu produs ca urmare a decesului sau a vătămării corporale a unui pasager, care nu au fost cauzate de un incident maritim, transportatorul este răspunzător dacă incidentul care a provocat prejudiciul s-a produs din vina sa sau ca urmare a neglijenței sale. Sarcina dovedirii vinovăției sau a neglijenței revine reclamantului.

(3) În caz de prejudiciu produs ca urmare a pierderii sau deteriorării bagajelor de cabină, transportatorul este răspunzător dacă incidentul care a provocat prejudiciul s-a produs din vina sa sau ca urmare a neglijenței sale. Prezumția de vină sau neglijență a transportatorului se aplică în cazul unui prejudiciu cauzat de un incident maritim.

(4) În caz de prejudiciu produs ca urmare a pierderii sau deteriorării altor bagaje decât cele de cabină, transportatorul este răspunzător dacă nu poate dovedi că incidentul care a provocat prejudiciul nu a intervenit din vina sa sau ca urmare a neglijenței sale.

(5) În sensul prezentului articol:

a) *incident maritim* înseamnă naufragiu, răsturnare, coliziune sau eșuare a navei, explozii sau incendii la bord sau defecțiune a navei;

b) *vina sau neglijența transportatorului* include și vina sau neglijența prepușilor săi care acționează în cadrul atribuțiilor lor de serviciu;

c) *defecțiune a navei* înseamnă orice funcționare necorespunzătoare, avarie sau neconformitate cu normele de siguranță aplicabile a oricărei părți a navei sau a echipamentului aferent, atunci când sunt folosite pentru evacuarea, îmbarcarea și debarcarea pasagerilor; sau atunci când sunt folosite pentru propulsie, guvernare, asigurarea siguranței în navigație, legare, ancorare, sosire sau plecare de la dană sau loc de ancorare sau pentru controlul avariilor provocate de inundare; sau atunci când sunt folosite pentru lansarea mijloacelor de salvare; și

d) *prejudiciu* nu include și daunele punitive sau exemplare.

(6) Răspunderea transportatorului în conformitate cu prezentul articol se referă exclusiv la prejudiciile cauzate de incidente survenite în timpul transportului. Dovedirea faptului că incidentul care a cauzat prejudiciul a avut loc în timpul transportului, precum și a întinderii prejudiciului revine reclamantului.

(7) Nicio dispoziție din această convenție nu aduce atingere dreptului transportatorului la o cale de atac împotriva unui terț și nici nu îi interzice să invoce în apărarea sa o neglijență concurentă, în conformitate cu articolul 6 din prezenta convenție. Nicio dispoziție din acest articol nu aduce atingere dreptului de limitare prevăzut la articolele 7 și 8 din prezenta convenție.

(8) Presumția de vinovăție sau neglijență a unei părți sau atribuirea sarcinii probei uneia dintre părți nu împiedică examinarea probelor în favoarea părții respective.”

ARTICOLUL 5

Următorul text se adaugă ca articolul 4¹ din Convenție:

„Articolul 4¹**Asigurarea obligatorie**

(1) Atunci când pasagerii sunt transportați la bordul unei nave înmatriculate într-un stat parte la prezenta convenție, care este autorizată să transporte mai mult de 12 pasageri, și prezenta convenție este aplicabilă, orice transportator care execută efectiv transportul, în parte sau în întregime, trebuie să aibă o asigurare sau o altă garanție financiară, cum ar fi o garanție furnizată de o bancă sau o instituție financiară similară, în scopul acoperirii răspunderii ce îi revine în caz de deces sau vătămare corporală a unui pasager, prevăzute în cadrul prezentei convenții. Limita asigurării obligatorii sau a altei garanții financiare trebuie să fie de cel puțin 250.000 de unități de cont per pasager, pentru fiecare situație în parte.

(2) După ce autoritatea competentă a unui stat parte s-a asigurat de îndeplinirea cerințelor de la alineatul (1), se emite fiecărei nave un certificat care să ateste că o asigurare sau o altă garanție financiară este în vigoare în conformitate cu dispozițiile prezentei convenții. În cazul unei nave înmatriculate într-un stat parte, acest certificat se emite sau se vizează de către autoritatea competentă a statului de înmatriculare a navei; în cazul unei nave neînmatriculate într-un stat parte, certificatul poate fi emis sau vizat de autoritatea competentă a oricărui stat parte. Acest certificat trebuie să respecte modelul prezentat în anexa la prezenta convenție și să cuprindă următoarele informații:

a) numele navei, numărul sau literele distinctive și portul de înmatriculare;

b) numele și sediul principal ale transportatorului care execută efectiv transportul, în parte sau în întregime;

c) numărul IMO de identificare a navei;

d) tipul și durata garanției;

e) numele și sediul principal ale asigurătorului sau ale altei persoane furnizoare de garanție financiară și, dacă este cazul, locul unde a fost încheiată asigurarea sau constituită altă garanție financiară; și

f) perioada de valabilitate a certificatului, care nu trebuie să depășească perioada de valabilitate a asigurării sau a altei garanții financiare.

(3) a) Un stat parte poate autoriza o instituție sau o organizație recunoscută de către acesta să emită certificatul. Această instituție sau organizație trebuie să informeze statul respectiv cu privire la emiterea fiecărui certificat. În orice caz, statul parte are obligația de a garanta în totalitate caracterul complet și exact al certificatului astfel emis și de a lua măsurile necesare pentru îndeplinirea acestei obligații.

- b) Un stat parte notifică secretarului general următoarele:
- (i) responsabilitățile specifice și condițiile competenței delegate unei instituții sau unei organizații recunoscute de către statul parte;
  - (ii) retragerea competenței respective; și
  - (iii) data de intrare în vigoare a acestei competențe sau a retragerii ei.

O competență delegată nu intră în vigoare mai devreme de 3 luni de la data la care s-a depus notificarea în acest sens la secretarul general.

c) Instituția sau organizația autorizată să emită certificate în conformitate cu acest alineat trebuie, cel puțin, să fie autorizată și să retragă aceste certificate atunci când condițiile stabilite pentru emiterea lor nu mai sunt îndeplinite. În toate cazurile, instituția sau organizația trebuie să înștiințeze statul în numele căruia au fost emise certificatele despre retragerea acestora.

(4) Certificatul se întocmește în limba sau în limbile oficiale ale statului emitent. În cazul în care limba folosită este alta decât engleza, franceza sau spaniola, textul trebuie să includă și o traducere în una dintre aceste limbi; dacă statul respectiv decide astfel, redactarea în limba sa oficială poate fi omisă.

(5) Certificatul este păstrat la bordul navei, iar o copie a acestuia se depune la autoritățile care țin registrul de înmatriculare a navei sau, în cazul în care nava nu este înmatriculată într-un stat parte, la autoritatea statului care emite sau vizează certificatul.

(6) O asigurare sau altă garanție financiară nu îndeplinește cerințele prezentului articol dacă poate înceta să producă efecte din alte cauze decât expirarea perioadei de valabilitate a asigurării sau a garanției specificate în certificat, înainte de 3 luni de la data preavizului prezentat autorităților menționate la alineatul (5), în cazul în care certificatul nu a fost predat autorităților în cauză sau nu s-a emis un nou certificat în perioada menționată. Dispozițiile precedente se aplică, de asemenea, oricărei modificări care face ca asigurarea sau garanția financiară să nu mai îndeplinească cerințele prezentului articol.

(7) Statul de înmatriculare a navei stabilește, sub rezerva dispozițiilor prezentului articol, condițiile de emiteră și de valabilitate a certificatului.

(8) Nicio dispoziție a acestei convenții nu trebuie interpretată ca împiedicând un stat parte să se bazeze pe informațiile obținute de la alte state, de la Organizație sau de la alte organizații internaționale, referitoare la situația financiară a asigurătorilor sau a altor furnizori de garanții financiare în sensul prezentei convenții. În astfel de cazuri, statul parte care se bazează pe informațiile respective nu își poate declina răspunderea ce îi revine în calitate de stat care a emis certificatul.

(9) Certificatele emise sau vizate sub responsabilitatea unui stat parte sunt acceptate de celelalte state părți în sensul prezentei convenții și sunt considerate de către acestea ca având aceeași valoare ca și certificatele emise sau vizate de ele, chiar dacă sunt emise sau vizate pentru o navă care nu este înmatriculată într-un stat parte. Un stat parte poate solicita, în orice moment, consultarea cu statul care a emis sau care a vizat certificatul, în eventualitatea în care consideră că asigurătorul sau garantul numit în certificatul de asigurare nu este capabil, din punct de vedere financiar, să îndeplinească obligațiile impuse de prezenta convenție.

(10) Orice cerere de despăgubire acoperită de asigurare sau de o altă garanție financiară, în temeiul prezentului articol, poate fi formulată direct împotriva asigurătorului sau a altei persoane furnizoare de garanție financiară. În acest caz, suma menționată la alineatul (1) constituie limita răspunderii asigurătorului sau a

altei persoane furnizoare de garanție financiară, chiar dacă transportatorul sau transportatorul efectiv nu are dreptul la o limitare a răspunderii. Pârâțul poate uza de modalitățile de apărare pe care transportatorul menționat la alineatul (1) are dreptul să le folosească în conformitate cu prezenta convenție (cu excepția celor legate de faliment sau lichidare). Pârâțul poate, de asemenea, invoca în apărarea sa faptul că prejudiciul a fost cauzat de fapta intenționată a asiguratului, dar nu poate invoca niciun alt mijloc de apărare pe care ar fi avut dreptul să-l invoce într-o acțiune intentată de asigurat împotriva lui. În orice caz, pârâțul are dreptul să solicite ca transportatorul și transportatorul efectiv să fie introduși în cauză.

(11) Orice sumă provenită dintr-o asigurare sau altă garanție financiară subscrisă în conformitate cu alineatul (1) trebuie să fie disponibilă exclusiv pentru acordarea despăgubirilor datorate în temeiul prezentei convenții și orice plată efectuată din aceste sume scade valoarea răspunderii provenite din această convenție cu o sumă echivalentă cu cea plătită.

(12) Un stat parte nu trebuie să permită niciodată ca o navă aflată sub pavilionul său și căreia i se aplică prezentul articol să opereze, dacă acestea nu i s-a emis un certificat în conformitate cu alineatul (2) sau (15).

(13) Sub rezerva dispozițiilor prezentului articol, fiecare stat parte trebuie să se asigure că, în conformitate cu dreptul său intern, asigurarea sau garanția financiară, în limitele specificate la alineatul (1), este în vigoare pentru fiecare navă autorizată să transporte mai mult de 12 pasageri, indiferent de locul de înmatriculare, care intră sau iese dintr-un port aflat pe teritoriul său, în măsura în care prezenta convenție este aplicabilă.

(14) Fără a aduce atingere dispozițiilor alineatului (5), un stat parte poate să notifice secretarului general că, în sensul alineatului (13), nu este obligatoriu ca navele să aibă la bord sau să prezinte certificatul menționat la alineatul (2) atunci când intră sau ies dintr-un port aflat pe teritoriul său, cu condiția ca statul parte care a emis certificatul să fi notificat secretarului general faptul că deține, în format electronic, documente accesibile tuturor celorlalte state părți, care atestă existența certificatului și permit statelor părți să se achite de obligațiile ce decurg din alineatul (13).

(15) Dacă o navă aflată în proprietatea unui stat parte nu este acoperită de o asigurare sau de o altă garanție financiară, dispozițiile prezentului articol în acest sens nu se aplică în cazul navei respective, însă nava trebuie să dețină la bord un certificat emis de autoritatea competentă din statul de înmatriculare a navei, care să ateste faptul că nava se află în proprietatea statului respectiv și că răspunderea navei este acoperită în limita prescrisă în conformitate cu alineatul (1). Acest certificat respectă, cât mai fidel posibil, modelul prevăzut la alineatul (2)."

ARTICOLUL 6

Articolul 7 din Convenție se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 7

Limita răspunderii în caz de deces sau vătămare corporală

(1) Răspunderea transportatorului în caz de deces sau vătămare corporală a unui pasager în sensul articolului 3 nu trebuie să depășească în niciun caz 400.000 de unități de cont per pasager pentru fiecare incident în parte. Dacă, în conformitate cu legea statului în care se află instanța sesizată, despăgubirile pot fi plătite eșalonat, suma totală a acestor plăți eșalonate nu poate depăși limita menționată mai sus.

(2) Un stat parte poate stabili limita răspunderii menționată la alineatul (1) prin dispoziții specifice de drept intern, cu condiția ca limita răspunderii prevăzută la nivel național, dacă există, să nu fie inferioară celei prevăzute la alineatul (1). Un stat parte

care face uz de posibilitățile prevăzute în acest alineat trebuie să informeze secretarul general cu privire la limita răspunderii stabilită sau la faptul că nu există o astfel de limită.”

ARTICOLUL 7

Articolul 8 din Convenție se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 8

Limita răspunderii în caz de pierdere sau deteriorare a bagajelor și a vehiculelor

(1) Răspunderea transportatorului în caz de pierdere sau deteriorare a bagajelor de cabină nu trebuie să depășească în niciun caz 2.250 de unități de cont per pasager pentru fiecare transport.

(2) Răspunderea transportatorului în caz de pierdere sau deteriorare a vehiculelor, inclusiv a bagajelor transportate în interiorul sau deasupra acestora, nu trebuie să depășească în niciun caz 12.700 de unități de cont per vehicul pentru fiecare transport.

(3) Răspunderea transportatorului în caz de pierdere sau deteriorare a altor bagaje decât cele menționate la alineatele (1) și (2) nu trebuie să depășească în niciun caz 3.375 de unități de cont per pasager pentru fiecare transport.

(4) Transportatorul și pasagerul pot conveni ca răspunderea transportatorului să fie redusă cu o sumă care să nu depășească 330 de unități de cont în caz de deteriorare a unui vehicul și 149 de unități de cont per pasager în caz de pierdere sau deteriorare a altor bagaje, sumele respective deducându-se din valoarea pierderii sau a despăgubirii.”

ARTICOLUL 8

Articolul 9 din Convenție se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 9

Unitatea de cont și conversia

(1) Unitatea de cont menționată în prezenta convenție este dreptul special de tragere, așa cum este definit de Fondul Monetar Internațional. Sumele menționate la articolul 3 alineatul (1), articolul 4 bis alineatul (1), articolul 7 alineatul (1) și articolul 8 sunt convertite în moneda națională a statului în care se află instanța sesizată, pe baza valorii monedei respective în raport cu dreptul special de tragere la data hotărârii sau la o dată stabilită de comun acord de către părțile implicate. Valoarea, în drepturi speciale de tragere, a monedei naționale a unui stat parte care este membru al Fondului Monetar Internațional se calculează în conformitate cu metoda de evaluare aplicată de Fondul Monetar Internațional în vigoare la data respectivă pentru operațiunile și tranzacțiile sale. Valoarea, în drepturi speciale de tragere, a monedei naționale a unui stat parte care nu este membru al Fondului Monetar Internațional se calculează în modul stabilit de acel stat parte.

(2) Cu toate acestea, un stat care nu este membru al Fondului Monetar Internațional și a cărei legislație nu permite aplicarea dispozițiilor alineatului (1) poate, la data ratificării, acceptării, aprobării sau aderării la prezenta convenție, dar și ulterior, să declare că unitatea de cont prevăzută la alineatul (1) este egală cu 15 franci-aur. Francului-aur menționat în acest alineat îi corespund 65,5 miligrame de aur cu o finețe de nouă sute la mie. Conversia francului-aur în moneda națională se face în conformitate cu legislația statului respectiv.

(3) Calculul menționat la ultima teză de la alineatul (1) și conversia menționată la alineatul (2) se fac astfel încât, în măsura posibilului, să exprime în moneda națională a statului parte aceeași valoare reală pentru sumele prevăzute la articolul 3 alineatul (1), articolul 4¹ alineatul (1), articolul 7

alineatul (1) și articolul 8, așa cum ar rezulta din aplicarea primelor 3 teze de la alineatul (1). Statele comunică secretarului general metoda de calcul în conformitate cu alineatul (1) sau rezultatul conversiei în conformitate cu alineatul (2), după caz, la depunerea instrumentului de ratificare, acceptare sau aprobare a prezentei convenții sau de aderare la aceasta și de fiecare dată când se produce o schimbare a acestei metode de calcul sau a rezultatelor.”

ARTICOLUL 9

Articolul 16 alineatul (3) din Convenție se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Motivele suspendării sau întreruperii termenului de prescripție sunt reglementate de legea statului unde se află instanța sesizată; însă, în niciun caz, o acțiune intentată în temeiul acestei convenții nu poate fi introdusă după expirarea oricăruia dintre termenele de mai jos:

a) 5 ani de la data debarcării pasagerului sau de la data la care debarcarea ar fi trebuit să aibă loc, în funcție de care este cea mai recentă; sau, dacă această dată este anterioară,

b) 3 ani de la data când reclamantul a luat cunoștință sau ar fi trebuit, în mod normal, să ia cunoștință de vătămarea corporală, pierderea sau daunele provocate de incident.”

ARTICOLUL 10

Articolul 17 din Convenție se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 17

Instanța competentă

(1) O acțiune intentată în temeiul articolelor 3 și 4 din prezenta convenție trebuie introdusă, la alegerea reclamantului, pe lângă una dintre instanțele enumerate mai jos, cu condiția ca aceasta să fie situată într-unul dintre statele părți la această convenție și, în statele în care pot fi sesizate mai multe instanțe, în conformitate cu dreptul intern al fiecărui stat parte în materie de competență jurisdicțională:

a) instanța din statul în care se află reședința obișnuită sau sediul principal al pârâtului; sau

b) instanța din statul în care se află locul de plecare sau cel de destinație, conform contractului de transport; sau

c) instanța din statul în care se află domiciliul sau reședința obișnuită a reclamantului, dacă pârâtul are un sediu în acel stat și se află sub jurisdicția acestuia; sau

d) instanța din statul în care s-a încheiat contractul de transport, dacă pârâtul are un sediu în acel stat și se află sub jurisdicția acestuia.

(2) Acțiunile intentate în temeiul articolului 4¹ din prezenta convenție sunt introduse, la alegerea reclamantului, pe lângă una dintre instanțele competente pentru introducerea unei acțiuni împotriva transportatorului sau a transportatorului efectiv, în conformitate cu alineatul (1).

(3) După producerea incidentului care a cauzat prejudiciul, părțile pot cădea de acord ca cererea de despăgubire să fie înaintată unei alte jurisdicții sau să fie supusă arbitrajului.”

ARTICOLUL 11

Următorul text se adaugă ca articolul 17¹ din Convenție:

„Articolul 17¹

Recunoașterea și executarea hotărârilor

(1) Orice hotărâre pronunțată de o instanță competentă în conformitate cu articolul 17, care este executorie în statul de origine unde nu mai poate face obiectul unei căi de atac

ordinare, este recunoscută în toate celelalte state părți, cu excepția următoarelor cazuri:

a) în cazul în care hotărârea a fost obținută în mod fraudulos; sau

b) în cazul în care pârâtul nu a fost înștiințat într-un termen rezonabil și nu a avut posibilitatea de a-și susține apărarea.

(2) O hotărâre recunoscută în conformitate cu alineatul (1) este executorie în fiecare stat parte de îndată ce se îndeplinesc procedurile necesare din respectivul stat. Aceste proceduri nu trebuie să permită o reexaminare pe fond a cererii.

(3) Un stat parte la prezentul protocol poate aplica alte norme pentru recunoașterea și executarea hotărârilor, cu condiția ca acestea să aibă ca efect recunoașterea și executarea hotărârilor cel puțin în aceeași măsură ca și pe baza alineatelor (1) și (2)."

ARTICOLUL 12

Articolul 18 din Convenție se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 18

Nulitatea dispozițiilor contractuale

Sunt nule și neavenite toate dispozițiile contractuale stabilite înaintea incidentului care a cauzat decesul sau vătămarea corporală a unui pasager sau pierderea sau deteriorarea bagajelor sale, tinzând să exonereze orice persoană răspunzătoare în conformitate cu prezenta convenție de răspunderea față de pasager sau să fixeze limite ale răspunderii inferioare celor stabilite de această convenție, cu excepția celor prevăzute la articolul 8 alineatul (4) sau tinzând să transfere sarcina probei ce incumbă transportatorului sau transportatorului efectiv sau având ca efect restricționarea opțiunilor menționate la articolul 17 alineatul (1) sau (2); cu toate acestea, nulitatea acestor dispoziții nu implică nulitatea contractului de transport, care rămâne sub incidența dispozițiilor prezentei convenții."

ARTICOLUL 13

Articolul 20 din Convenție se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 20

Daune nucleare

Nimeni nu este considerat răspunzător, în sensul prezentei convenții, pentru prejudiciile cauzate de un accident nuclear:

a) dacă operatorul unei instalații nucleare este răspunzător pentru o astfel de daună în temeiul Convenției de la Paris din 29 iulie 1960 privind răspunderea civilă în domeniul energiei nucleare, astfel cum a fost modificată prin Protocolul adițional din 28 ianuarie 1964, sau în temeiul Convenției de la Viena din 21 mai 1963 privind răspunderea civilă pentru daune nucleare sau în temeiul oricărui act de modificare sau protocol în vigoare aferent acestora; sau

b) dacă operatorul unei instalații nucleare este răspunzător pentru o astfel de daună în temeiul legislației naționale care reglementează răspunderea pentru daune de acest tip, cu condiția ca legislația respectivă să fie, în toate privințele, la fel de favorabilă persoanelor susceptibile de a suferi prejudicii ca și Convenția de la Paris, cea de la Viena sau alte acte de modificare sau protocoale în vigoare aferente acestora."

ARTICOLUL 14

Modelul certificatului

(1) Modelul certificatului prevăzut la anexa la prezentul protocol se încorporează ca anexă la Convenție.

(2) Următorul text se adaugă la articolul 11 s din Convenție:

„ARTICOLUL 11

Anexă

Anexa la prezenta Convenție face parte integrantă din aceasta."

ARTICOLUL 15

Interpretarea și aplicarea

(1) Între părțile la prezentul protocol, Convenția și prezentul protocol se citesc și se interpretează împreună ca un singur instrument.

(2) Convenția, astfel cum a fost revizuită prin prezentul protocol, se aplică numai cererilor de despăgubire în urma unor evenimente care se produc după intrarea în vigoare pentru fiecare stat a prezentului protocol.

(3) Articolele 1—22 din Convenție, astfel cum sunt revizuite prin prezentul protocol, împreună cu articolele 17—25 din prezentul protocol și anexa la acesta, constituie și sunt denumite Convenția de la Atena din 2002 privind transportul pe mare al pasagerilor și al bagajelor lor.

ARTICOLUL 16

Următorul text se adaugă la articolul 22¹ din Convenție:

„Articolul 22¹

Dispoziții finale ale Convenției

Articolele 17—25 ale Protocolului din 2002 la Convenția de la Atena din 1974 privind transportul pe mare al pasagerilor și al bagajelor lor constituie clauzele finale ale acestei convenții. În prezenta convenție, referirile la statele părți constituie referiri la statele părți la acest protocol."

DISPOZIȚII FINALE

ARTICOLUL 17

Semnare, ratificare, acceptare, aprobare și aderare

(1) Prezentul protocol este deschis pentru semnare la sediul Organizației între 1 mai 2003 și 30 aprilie 2004, iar apoi rămâne deschis pentru aderare.

(2) Statele își pot exprima acordul de a deveni parte la prezentul protocol prin:

a) semnare fără rezerve privind ratificarea, acceptarea sau aprobarea; sau

b) semnare sub rezerva ratificării, acceptării sau aprobării, urmată de ratificare, acceptare sau aprobare; sau

c) aderare.

(3) Ratificarea, acceptarea, aprobarea sau aderarea se efectuează prin depunerea unui instrument în acest sens la secretarul general.

(4) Orice instrument de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare, depus după intrarea în vigoare a unui act de modificare a acestui protocol referitor la toate statele părți actuale sau după adoptarea tuturor măsurilor necesare pentru punerea în aplicare a modificărilor referitoare la acele state părți, se consideră ca aplicându-se acestui protocol astfel cum a fost modificat.

(5) Un stat nu trebuie să își exprime acordul de a deveni parte la prezentul protocol fără a denunța, în cazul în care este parte:

a) Convenția de la Atena privind transportul pe mare al pasagerilor și al bagajelor lor, încheiată la Atena la 13 decembrie 1974;

b) Protocolul la Convenția de la Atena privind transportul pe mare al pasagerilor și al bagajelor lor, încheiat la Londra la 19 noiembrie 1976; și

c) Protocolul din 1990 pentru modificarea Convenției de la Atena privind transportul pe mare al pasagerilor și al bagajelor lor, încheiat la Londra la 29 martie 1990, cu efect de la data intrării în vigoare a prezentului protocol pentru respectivul stat în conformitate cu articolul 20.

ARTICOLUL 18

State cu mai multe regimuri juridice

(1) Dacă este alcătuit din mai multe unități teritoriale, în care sunt aplicabile regimuri juridice diferite în privința chestiunilor tratate în acest protocol, un stat poate declara, în momentul semnării, ratificării, acceptării, aprobării sau aderării, că prezentul protocol se aplică tuturor unităților sale teritoriale sau doar uneia sau mai multora dintre acestea și își poate modifica oricând declarația depunând o altă declarație.

(2) Orice declarație de acest tip trebuie notificată secretarului general și trebuie să specifice clar unitățile teritoriale cărora li se aplică acest protocol.

(3) Dacă un stat parte a făcut o astfel de declarație:

a) trimerile la statul de înmatriculare a unei nave și, în ceea ce privește certificatul de asigurare obligatorie, la statul care l-a emis sau vizat se interpretează ca trimeri la unitatea teritorială respectivă în care este înmatriculată nava și care emite sau vizează certificatul;

b) trimerile la dispozițiile dreptului intern, la limitele naționale ale răspunderii și la moneda națională se interpretează ca trimeri la dispozițiile dreptului, la limitele de răspundere și la moneda unității teritoriale în cauză; și

c) trimerile la instanțele și la hotărârile care trebuie recunoscute de către statele părți se interpretează ca trimeri la instanțe și, respectiv, hotărâri care trebuie recunoscute de către unitatea teritorială în cauză.

ARTICOLUL 19

Organizațiile regionale de integrare economică

(1) O organizație regională de integrare economică, alcătuită din state suverane care i-au transferat competențe referitoare la anumite aspecte reglementate de prezentul protocol, poate semna, ratifica, accepta, aproba sau adera la acest protocol. O organizație regională de integrare economică, parte la acest protocol, are drepturile și obligațiile unui stat parte, în măsura în care acea organizație regională de integrare economică este competentă în privința anumitor aspecte reglementate de prezentul protocol.

(2) Atunci când își exercită dreptul de vot în domenii în care este competentă, o organizație regională de integrare economică dispune de un număr de voturi egal cu numărul statelor sale componente care sunt părți la prezentul protocol și care i-au transferat competențe în domeniile respective. O organizație regională de integrare economică nu își poate exercita dreptul de vot atunci când statele sale membre și-l exercită și invers.

(3) Atunci când numărul statelor părți este relevant în sensul prezentului protocol, inclusiv — dar nu limitat la — articolele 20 și 23 din aceasta, organizația regională de integrare economică nu este considerată ca stat parte suplimentar, pe lângă membrii săi care sunt și state părți.

(4) În momentul semnării, ratificării, acceptării, aprobării sau aderării, organizația regională de integrare economică trebuie să adreseze secretarului general o declarație în care să se specifice aspectele reglementate de prezentul protocol cu privire

la care i-au fost transferate competențe de către statele membre semnatare sau părți ale prezentului protocol, precum și orice alte restricții relevante în raport cu domeniul de aplicare al competențelor respective. Organizația regională de integrare economică trebuie să notifice fără întârziere secretarului general orice modificare în repartizarea competențelor specificate în declarația menționată în prezentul alineat, inclusiv noile transferuri de competențe. Declarațiile de acest tip sunt comunicate de către secretarul general, în conformitate cu articolul 24 din prezentul protocol.

(5) Statele părți care sunt membre ale unei organizații regionale de integrare economică, parte, la rândul ei, la prezentul protocol, sunt considerate ca fiind competente în toate domeniile reglementate de prezentul protocol cu privire la care nu a fost în mod expres declarată sau notificată efectuarea unui transfer de competențe către organizație în temeiul alineatului (4).

ARTICOLUL 20

Intrarea în vigoare

(1) Prezentul protocol intră în vigoare la 12 luni de la data la care cele 10 state fie l-au semnat fără rezerve privind ratificarea, acceptarea sau aprobarea, fie au depus instrumentele de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare la secretarul general.

(2) Pentru orice stat care ratifică, acceptă, aprobă sau aderă la prezentul protocol după ce condițiile de intrare în vigoare prevăzute la alineatul (1) au fost îndeplinite, prezentul protocol intră în vigoare la 3 luni după data depunerii instrumentului corespunzător de către statul respectiv, dar nu înainte de intrarea în vigoare a prezentului protocol, în conformitate cu alineatul (1).

ARTICOLUL 21

Denunțare

(1) Prezentul protocol poate fi denunțat de orice stat parte, în orice moment după data la care intră în vigoare pentru acel stat parte.

(2) Denunțarea se efectuează prin depunerea unui instrument de denunțare la secretarul general.

(3) Denunțarea produce efecte după 12 luni sau un termen mai lung, specificat în instrumentul de denunțare, de la depunerea sa la secretarul general.

(4) Între statele părți la prezentul protocol, denunțarea de către oricare dintre ele a Convenției, în conformitate cu articolul 25 din aceasta, nu trebuie interpretată în niciun caz ca o denunțare a Convenției astfel cum a fost revizuită prin prezentul protocol.

ARTICOLUL 22

Revizuirea și modificarea

(1) Organizația poate convoca o conferință în scopul revizuirii sau modificării prezentului protocol.

(2) Organizația poate convoca o conferință a statelor părți la prezentul protocol în scopul revizuirii sau modificării acestuia, la cererea a cel puțin o treime dintre statele părți.

ARTICOLUL 23

Modificarea limitelor

(1) Fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 22, procedura specială definită în acest articol se aplică doar în scopul modificării limitelor fixate la articolul 3 alineatul (1), articolul 4¹ alineatul (1), articolul 7 alineatul (1) și articolul 8 din Convenție, astfel cum a fost revizuită prin prezentul protocol.

(2) La cererea a cel puțin jumătate — dar în niciun caz mai puțin de 6 — dintre statele părți la prezentul protocol, orice propunere de modificare a limitelor, inclusiv a sumelor cu care răspunderea poate fi redusă, specificate la articolul 3 alineatul (1), articolul 41 alineatul (1), articolul 7 alineatul (1) și articolul 8 din Convenție, astfel cum a fost revizuită prin prezentul protocol, este comunicată de către secretarul general tuturor statelor membre ale Organizației și tuturor statelor părți.

(3) Orice modificare propusă și difuzată după cum se prevede anterior este prezentată Comitetului juridic al Organizației (denumit în continuare „Comitetul juridic”) spre examinare, după cel puțin 6 luni de la data difuzării.

(4) Toate statele părți la Convenție, astfel cum a fost revizuită prin prezentul protocol, fie că sunt sau nu membre ale Organizației, au dreptul să participe la lucrările Comitetului juridic în vederea examinării și adoptării modificărilor.

(5) Modificările se adoptă cu o majoritate de două treimi din numărul statelor părți la convenție, astfel cum a fost revizuită prin prezentul protocol, prezente și cu drept de vot în cadrul Comitetului juridic, lărgit în conformitate cu alineatul (4), cu condiția ca cel puțin jumătate din numărul statelor părți la Convenție, astfel cum a fost revizuită prin prezentul protocol, să fie prezente în momentul votării.

(6) În cazul în care hotărăște cu privire la o propunere de modificare a limitelor, Comitetul juridic ține seama de experiența acumulată în materie de incidente și, în special, de volumul daunelor care rezultă în urma acestora, de fluctuațiile valorice ale monedei și de efectul modificării propuse asupra costului asigurărilor.

(7) a) Nicio modificare a limitelor în temeiul prezentului articol nu poate fi examinată înainte de expirarea unui termen de 5 ani de la data la care prezentul protocol a fost deschis pentru semnare și nici într-un termen mai scurt de 5 ani de la data intrării în vigoare a unei modificări anterioare, adoptate în temeiul prezentului articol.

b) Nicio limită nu poate fi majorată astfel încât să depășească valoarea corespunzătoare limitei stabilite în Convenție, astfel cum a fost revizuită prin prezentul protocol, majorată cu 6% pe an, calculată ca dobândă compusă de la data la care prezentul protocol a fost deschis pentru semnare.

c) Nicio limită nu poate fi mărită astfel încât să depășească valoarea corespunzătoare limitei stabilite în Convenție, astfel cum a fost modificată prin prezentul protocol, înmulțită cu 3.

(8) Organizația notifică orice modificare adoptată în conformitate cu alineatul (5) tuturor statelor părți. Modificarea se consideră acceptată la sfârșitul unei perioade de 18 luni de la data notificării, cu excepția cazului în care, în această perioadă, cel puțin un sfert din statele care erau state părți la data adoptării modificării transmit secretarului general că nu acceptă modificarea, situație în care modificarea este respinsă și nu produce niciun efect.

(9) O modificare considerată ca acceptată în conformitate cu alineatul (8) intră în vigoare după optsprezece luni de la acceptare.

(10) Toate statele părți au obligația să se conformeze modificării, în cazul în care nu denunță prezentul protocol în conformitate cu articolul 21 alineatele (1) și (2), cu cel puțin 6 luni înainte ca modificarea să intre în vigoare. O astfel de

denunțare produce efecte din momentul în care intră în vigoare modificarea.

(11) În cazul în care o modificare a fost adoptată, dar perioada de 18 luni pentru acceptarea ei nu a expirat încă, un stat care devine stat parte în timpul acestei perioade are obligația să respecte modificarea în cazul în care aceasta intră în vigoare. Un stat care devine stat parte după această perioadă este obligat să respecte o modificare acceptată în conformitate cu alineatul (8). În cazurile menționate în prezentul alineat, o modificare devine obligatorie pentru un stat în momentul în care ea intră în vigoare sau la data la care prezentul protocol intră în vigoare pentru statul respectiv, dacă aceasta survine mai târziu.

ARTICOLUL 24

Depozitarul

(1) Prezentul protocol și orice modificare adoptată în conformitate cu articolul 23 se depun la secretarul general.

(2) Secretarul general:

a) informează statele care au semnat sau au acceptat Protocolul în legătură cu:

- (i) fiecare nouă semnare sau depunere a unui instrument de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare, ca și data acestora;
- (ii) fiecare declarație sau comunicare în conformitate cu articolul 9 alineatele (2) și (3), al articolului 18 alineatul (1) și al articolului 19 alineatul (4) din Convenție astfel cum a fost revizuită prin prezentul protocol;
- (iii) intrarea în vigoare a prezentului protocol;
- (iv) orice propunere de modificare a limitelor prezentate în conformitate cu articolul 23 alineatul (2) din prezentul protocol;
- (v) orice modificare adoptată în conformitate cu articolul 23 alineatul (5) din prezentul protocol;
- (vi) orice modificare considerată ca acceptată în conformitate cu articolul 23 alineatul (8) din prezentul protocol, precum și data la care această modificare intră în vigoare în conformitate cu alineatele (9) și (10) din articolul respectiv;
- (vii) depunerea oricărui instrument de denunțare a prezentului protocol, împreună cu data depunerii acestuia și data de la care denunțarea intră în vigoare;
- (viii) orice comunicare prevăzută de unul din articolele din prezentul protocol;

b) transmite copii certificate conforme ale prezentului protocol tuturor statelor care au semnat prezentul protocol sau au aderat la acesta.

(3) De îndată ce prezentul protocol intră în vigoare, textul acestuia se transmite de către secretarul general la Secretariatul Organizației Națiunilor Unite, pentru înregistrare și publicare în conformitate cu articolul 102 din Carta Națiunilor Unite.

ARTICOLUL 25

Regimul lingvistic

Prezentul protocol este întocmit într-un singur exemplar original, în limbile arabă, chineză, engleză, franceză, rusă și spaniolă, toate textele fiind în mod egal autentice.

Încheiat la Londra la întâi noiembrie două mii doi.

Drept care, subsemnații, pe deplin autorizați de guvernele lor respective, au semnat prezentul protocol.

**Certificat de asigurare sau alt tip de garanție financiară
privind răspunderea în caz de deces sau vătămare corporală a pasagerilor**

Emis în conformitate cu dispozițiile articolului 41 din Convenția de la Atena din 2002 privind transportul pe mare al pasagerilor și al bagajelor lor

Numele navei	Numărul sau literele distinctive	Numărul IMO de identificare a navei	Portul de înmatriculare	Numele și adresa completă ale sediului principal al transportatorului care execută efectiv transportul

Se adevărește prin prezentul certificat că pentru nava sus-menționată există o poliță de asigurare valabilă sau o altă garanție financiară care respectă cerințele articolului 41 din Convenția de la Atena din 2002 privind transportul pe mare al pasagerilor și al bagajelor lor.

Tipul garanției .....

Durata garanției .....

Numele și adresa asigurătorului (asigurătorilor) și/sau ale garantului (garanților)

Numele .....

Adresa .....

Prezentul certificat este valabil până la .....

Emis sau vizat de Guvernul .....

(denumirea completă a statului)

SAU

Se folosește următorul text în cazul în care un stat parte face uz de dispozițiile articolului 41 alineatul (3):

Prezentul certificat este emis sub autoritatea Guvernului .....

(denumirea completă a statului)

de către .....

(numele instituției sau al organizației)

La ..... la data de .....

(locul)

(data)

.....
(Semnătura și funcția persoanei oficiale care emite sau vizează certificatul)

Note explicative

1. Pe lângă denumirea statului se poate adăuga, eventual, și cea a autorității publice competente din țara în care este emis certificatul.

2. Dacă suma totală a garanției provine din mai multe surse, trebuie indicată suma provenită de la fiecare dintre acestea.

3. Dacă garanția este furnizată sub mai multe forme, acestea trebuie enumerate.

4. La rubrica „Durata garanției” trebuie precizată data de la care garanția produce efecte.

5. La rubrica „Adresă” a asigurătorului (asigurătorilor) și/sau a garantului (garanților) trebuie indicat sediul principal al asigurătorului (asigurătorilor) și/sau al garantului (garanților). Dacă este cazul, trebuie indicat și sediul unde s-a încheiat asigurarea sau garanția.

TEXTUL CONSOLIDAT

al Convenției de la Atena din 2002 privind transportul pe mare al pasagerilor și al bagajelor lor

Articolul 1

Definiții

În prezenta convenție, următoarele expresii au înțelesul de mai jos:

(1) a) *transportator* înseamnă o persoană care încheie sau în numele căreia se încheie un contract de transport, indiferent dacă transportul este executat efectiv de persoana respectivă sau de un transportator efectiv;

b) *transportator efectiv* înseamnă o persoană, alta decât transportatorul, ce poate fi proprietarul, navlositorul sau operatorul navei, care execută efectiv transportul, în parte sau în întregime; și

c) *transportator care execută efectiv transportul, în parte sau în întregime* înseamnă transportatorul efectiv sau transportatorul, în măsura în care acesta din urmă execută efectiv transportul;

(2) *contract de transport* înseamnă un contract încheiat de către sau în numele unui transportator, pentru transportul pe mare al unui pasager sau al unui pasager și al bagajelor sale, după caz;

(3) *navă* înseamnă numai o navă maritimă, exceptând orice vehicul pe pernă de aer;

(4) *pasager* înseamnă orice persoană transportată la bordul unei nave:

a) în baza unui contract de transport; sau

b) care, cu acordul transportatorului, însoțește un vehicul sau animale vii făcând obiectul unui contract de transport de mărfuri, care nu intră sub incidența prezentei convenții;

(5) *bagaje* înseamnă orice obiecte sau vehicule transportate de către transportator în baza unui contract de transport, cu excepția:

a) obiectelor și vehiculelor transportate în baza unui contract de navlosire, al unui conosament sau al altui contract având ca obiect principal transportul de mărfuri; și

b) animalelor vii;

(6) *bagaje de cabină* înseamnă bagajele pe care pasagerul le are în cabina sa sau care sunt în alt mod în posesia, custodia ori sub controlul său. Cu excepția aplicării alineatului (8) al acestui articol și a articolului 8, bagajele de cabină includ și bagajele pe care pasagerul le are în interiorul sau deasupra vehiculului său;

(7) *pierdere sau deteriorarea bagajelor* include și prejudiciul material rezultat din nepredarea bagajelor către pasager într-un termen rezonabil de la sosirea navei pe care acestea au fost sau trebuiau transportate, dar nu și din întârzierile provocate de conflicte de muncă;

(8) *transport acoperă* următoarele perioade:

a) referitor la pasager și la bagajele sale de cabină, perioada în care pasagerul și/sau bagajele sale de cabină se află la bordul navei sau sunt în curs de îmbarcare sau debarcare, precum și perioada în timpul căreia pasagerul și bagajele sale de cabină sunt transportate pe apă de la țarm până la navă sau invers, în cazul în care costul acestui transport este inclus în prețul biletului sau dacă ambarcațiunea folosită pentru acest transport auxiliar a fost pusă la dispoziția pasagerului de către transportator. Cu toate acestea, transportul nu include, în privința pasagerului, perioada în care acesta se află într-o gară sau terminal maritim, pe chei sau pe altă instalație portuară;

b) referitor la bagajele de cabină, acoperă și perioada în care pasagerul se află într-o gară sau terminal maritim, pe chei sau pe altă instalație portuară, în cazul în care bagajele respective au fost preluate de transportator, de prepusul sau agentul acestuia și nu au fost predate pasagerului;

c) referitor la alte bagaje decât cele de cabină, perioada cuprinsă între momentul în care acestea au fost luate în primire de către transportator sau de către prepusul sau agentul său, pe țarm sau la bord, și momentul în care au fost predate de către transportator sau de către prepusul sau agentul său;

(9) *transport internațional* înseamnă orice transport în care, conform contractului de transport, locul de plecare și cel de destinație fie se află în două state diferite, fie se află în același stat, dar, conform contractului de transport sau itinerarului stabilit, există un port intermediar de escală pe teritoriul altui stat;

(10) *Organizație* înseamnă Organizația Maritimă Internațională;

(11) *Secretar general* înseamnă secretarul general al Organizației.

Articolul 11

Anexă

Anexa la prezenta convenție face parte integrantă din aceasta.

Articolul 2

Punerea în aplicare

(1) Prezenta convenție se aplică oricărui transport internațional dacă:

a) nava arborează pavilionul unui stat parte la prezenta convenție sau este înmatriculată într-un astfel de stat; sau

b) contractul de transport a fost încheiat într-un stat parte la prezenta convenție; sau

c) conform contractului de transport, locul de plecare sau de destinație se află într-un stat parte la prezenta convenție.

(2) Fără a aduce atingere alineatului (1) din acest articol, convenția nu se aplică atunci când transportul este supus unui regim de răspundere civilă din cadrul unei alte convenții internaționale privind transportul de pasageri sau bagaje printr-un alt mod de transport, în măsura în care dispozițiile convenției respective se aplică în mod obligatoriu transportului pe mare.

Articolul 3

Răspunderea transportatorului

(1) În caz de prejudiciu produs ca urmare a decesului sau a vătămării corporale a unui pasager, cauzate de un incident maritim, transportatorul este răspunzător în măsura în care prejudiciul suferit de pasagerul respectiv în urma unui astfel de incident nu depășește 250.000 de unități de cont, cu excepția cazului în care transportatorul dovedește că incidentul:

a) a fost cauzat de un act de război, ostilități, război civil, insurecție sau de un fenomen natural cu caracter excepțional, inevitabil și căruia nu i se poate opune rezistență; sau

b) a fost cauzat în întregime de o acțiune sau o omisiune deliberată a unui terț.

Dacă și în măsura în care valoarea prejudiciului depășește limita menționată mai sus, transportatorul este, de asemenea, răspunzător, cu excepția cazului în care dovedește că incidentul

care a cauzat prejudiciul nu s-a produs din vina sa sau ca urmare a neglijenței sale.

(2) În caz de prejudiciu produs ca urmare a decesului sau a vătămării corporale a unui pasager, care nu au fost cauzate de un incident maritim, transportatorul este răspunzător dacă incidentul care a provocat prejudiciul s-a produs din vina sa sau ca urmare a neglijenței sale. Sarcina dovedirii vinovăției sau a neglijenței revine reclamantului.

(3) În caz de prejudiciu produs ca urmare a pierderii sau deteriorării bagajelor de cabină, transportatorul este răspunzător dacă incidentul care a provocat prejudiciul s-a produs din vina sau ca urmare a neglijenței sale. Prezumția de vină sau neglijență a transportatorului se aplică în cazul unui prejudiciu cauzat de un incident maritim.

(4) În caz de prejudiciu produs ca urmare a pierderii sau deteriorării altor bagaje decât cele de cabină, transportatorul este răspunzător dacă nu poate dovedi că incidentul care a provocat prejudiciul nu a intervenit din vina sa sau ca urmare a neglijenței sale.

(5) În sensul prezentului articol:

a) *incident maritim* înseamnă naufragiu, răsturnare, coliziune sau eșuare a navei, explozii sau incendii la bord sau defecțiune a navei;

b) *vina sau neglijența transportatorului* include și vina sau neglijența prepușilor săi care acționează în cadrul atribuțiilor lor de serviciu;

c) *defecțiune a navei* înseamnă orice funcționare necorespunzătoare, avarie sau neconformitate cu normele de siguranță aplicabile a oricărei părți a navei sau a echipamentului aferent, atunci când sunt folosite pentru evacuarea, îmbarcarea și debarcarea pasagerilor; sau atunci când sunt folosite pentru propulsie, guvernare, asigurarea siguranței în navigație, legare sau ancorare, sosire sau plecare de la dană ori loc de ancorare, sau pentru controlul avariilor provocate de inundare; sau atunci când sunt folosite pentru lansarea mijloacelor de salvare; și

d) *prejudiciu* nu include și daunele punitive sau exemplare.

(6) Răspunderea transportatorului în conformitate cu prezentul articol se referă exclusiv la prejudiciile cauzate de incidente survenite în timpul transportului. Dovedirea faptului că incidentul care a cauzat prejudiciul a avut loc în timpul transportului, precum și a întinderii prejudiciului revine reclamantului.

(7) Nicio dispoziție din această Convenție nu aduce atingere dreptului transportatorului la o cale de atac împotriva unui terț și nici nu îi interzice să invoce în apărarea sa o neglijență concurentă, în conformitate cu articolul 6 din prezenta convenție. Nicio dispoziție din acest articol nu aduce atingere dreptului de limitare prevăzut la articolele 7 și 8 din prezenta convenție.

(8) Presumția de vinovăție sau neglijență a unei părți sau atribuirea sarcinii probei uneia dintre părți nu împiedică examinarea probelor în favoarea părții respective.

Articolul 4

Transportatorul efectiv

(1) Dacă efectuarea unei părți sau a întregului transport a fost încredințată unui transportator efectiv, transportatorul este în continuare răspunzător pentru întregul transport, în conformitate cu dispozițiile prezentei convenții. În plus, transportatorul efectiv are drepturile și obligațiile ce decurg din dispozițiile prezentei convenții pentru acea parte a transportului pe care o efectuează.

(2) Transportatorul este răspunzător, în ceea ce privește transportul efectuat de transportatorul efectiv, pentru actele și omisiunile acestuia, precum și pentru cele ale prepușilor și agenților transportatorului efectiv acționând în cadrul atribuțiilor lor de serviciu.

(3) Orice acord special, în temeiul căruia transportatorul își asumă obligații neimpuse de prezenta convenție sau renunță la anumite drepturi conferite de prezenta convenție, se aplică transportatorului efectiv doar dacă acesta își dă acordul în mod expres și în scris.

(4) Atunci când și în măsura în care atât transportatorul, cât și transportatorul efectiv sunt răspunzători, răspunderea lor este solidară.

(5) Nicio dispoziție a prezentului articol nu aduce atingere dreptului transportatorului și al transportatorului efectiv la o cale de atac.

Articolul 4¹

Asigurarea obligatorie

(1) Atunci când pasagerii sunt transportați la bordul unei nave înmatriculate într-un stat parte la prezenta convenție, care este autorizată să transporte mai mult de 12 pasageri, și prezenta convenție este aplicabilă, orice transportator care execută efectiv transportul, în parte sau în întregime, trebuie să aibă o asigurare sau o altă garanție financiară, cum ar fi o garanție furnizată de o bancă sau o instituție financiară similară, în scopul acoperirii răspunderii ce îi revine în caz de deces sau vătămare corporală a unui pasager, prevăzute în cadrul prezentei convenții. Limita asigurării obligatorii sau a altei garanții financiare trebuie să fie de cel puțin 250.000 de unități de cont per pasager, pentru fiecare situație în parte.

(2) După ce autoritatea competentă a unui stat parte s-a asigurat de îndeplinirea cerințelor de la alineatul (1), se emite fiecărei nave un certificat care să ateste că o asigurare sau o altă garanție financiară este în vigoare în conformitate cu dispozițiile prezentei convenții. În cazul unei nave înmatriculate într-un stat parte, acest certificat se emite sau se vizează de către autoritatea competentă a statului de înmatriculare a navei; în cazul unei nave neînmatriculate într-un stat parte, certificatul poate fi emis sau vizat de autoritatea competentă a oricărui stat parte. Acest certificat trebuie să respecte modelul prezentat în anexa la prezenta convenție și să cuprindă următoarele informații:

a) numele navei, numărul sau literele distinctive și portul de înmatriculare;

b) numele și sediul principal al transportatorului care execută efectiv transportul, în parte sau în întregime;

c) numărul IMO de identificare a navei;

d) tipul și durata garanției;

e) numele și sediul principal al asigurătorului sau al altei persoane furnizoare de garanție financiară și, dacă este cazul, locul unde a fost încheiată asigurarea sau constituită altă garanție financiară; și

f) perioada de valabilitate a certificatului, care nu trebuie să depășească perioada de valabilitate a asigurării sau a altei garanții financiare.

(3) a) Un stat parte poate autoriza o instituție sau o organizație recunoscută de către acesta să emită certificatul. Această instituție sau organizație trebuie să informeze statul respectiv cu privire la emiterea fiecărui certificat. În orice caz, statul parte are obligația de a garanta în totalitate caracterul

complet și exact al certificatului astfel emis și de a lua măsurile necesare pentru îndeplinirea acestei obligații.

b) Un stat parte notifică secretarului general următoarele:

- (i) responsabilitățile specifice și condițiile competenței delegate unei instituții sau unei organizații recunoscute de către statul parte;
- (ii) retragerea competenței respective; și
- (iii) data de intrare în vigoare a acestei competențe sau a retragerii ei.

O competență delegată nu intră în vigoare mai devreme de 3 luni de la data la care s-a depus notificarea în acest sens la secretarul general.

c) Instituția sau organizația autorizată să emită certificate în conformitate cu acest alineat trebuie, cel puțin, să fie autorizată și să retragă aceste certificate atunci când condițiile stabilite pentru emiterea lor nu mai sunt îndeplinite. În toate cazurile, instituția sau organizația trebuie să înștiințeze statul în numele căruia au fost emise certificatele despre retragerea acestora.

(4) Certificatul se întocmește în limba sau în limbile oficiale ale statului emitent. În cazul în care limba folosită este alta decât engleza, franceza sau spaniola, textul trebuie să includă și o traducere în una dintre aceste limbi; dacă statul respectiv decide astfel, redactarea în limba sa oficială poate fi omisă.

(5) Certificatul este păstrat la bordul navei, iar o copie a acestuia se depune la autoritățile care țin registrul de înmatriculare a navei sau, în cazul în care nava nu este înmatriculată într-un stat parte, la autoritatea statului care emite sau vizează certificatul.

(6) O asigurare sau altă garanție financiară nu îndeplinește cerințele prezentului articol dacă poate înceta să producă efecte din alte cauze decât expirarea perioadei de valabilitate a asigurării sau a garanției specificate în certificat, înainte de 3 luni de la data preavizului prezentat autorităților menționate la alineatul (5), în cazul în care certificatul nu a fost predat autorităților în cauză sau nu s-a emis un nou certificat în perioada menționată. Dispozițiile precedente se aplică, de asemenea, oricărei modificări care face ca asigurarea sau garanția financiară să nu mai îndeplinească cerințele prezentului articol.

(7) Statul de înmatriculare a navei stabilește, sub rezerva dispozițiilor prezentului articol, condițiile de emiteră și de valabilitate a certificatului.

(8) Nicio dispoziție a acestei convenții nu trebuie interpretată ca împiedicând un stat parte să se bazeze pe informațiile obținute de la alte state, de la Organizație sau de la alte organizații internaționale, referitoare la situația financiară a asigurătorilor sau a altor furnizori de garanții financiare în sensul prezentei convenții. În astfel de cazuri, statul parte care se bazează pe informațiile respective nu își poate declina răspunderea ce îi revine în calitate de stat care a emis certificatul.

(9) Certificatele emise sau vizate sub responsabilitatea unui stat parte sunt acceptate de celelalte state părți în sensul prezentei convenții și sunt considerate de către acestea ca având aceeași valoare ca și certificatele emise sau vizate de ele, chiar dacă sunt emise sau vizate pentru o navă care nu este înmatriculată într-un stat parte. Un stat parte poate solicita, în orice moment, consultarea cu statul care a emis sau care a vizat certificatul, în eventualitatea în care consideră că asigurătorul sau garantul numit în certificatul de asigurare nu este capabil,

din punct de vedere financiar, să îndeplinească obligațiile impuse de prezenta convenție.

(10) Orice cerere de despăgubire acoperită de asigurare sau de o altă garanție financiară, în temeiul prezentului articol, poate fi formulată direct împotriva asigurătorului sau a altei persoane furnizoare de garanție financiară. În acest caz, suma menționată la alineatul (1) constituie limita răspunderii asigurătorului sau a altei persoane furnizoare de garanție financiară, chiar dacă transportatorul sau transportatorul efectiv nu au dreptul la o limitare a răspunderii. Pârâtul poate uza de modalitățile de apărare pe care transportatorul menționat la alineatul (1) are dreptul să le folosească în conformitate cu prezenta convenție (cu excepția celor legate de faliment sau lichidare). Pârâtul poate, de asemenea, invoca în apărarea sa faptul că prejudiciul a fost cauzat de fapta intenționată a asiguratului, dar nu poate invoca niciun alt mijloc de apărare pe care ar fi avut dreptul să-l invoce într-o acțiune intentată de asigurat împotriva lui. În orice caz, pârâtul are dreptul să solicite ca transportatorul și transportatorul efectiv să fie introduși în cauză.

(11) Orice sumă provenită dintr-o asigurare sau altă garanție financiară subscrisă în conformitate cu alineatul (1) trebuie să fie disponibilă exclusiv pentru acordarea despăgubirilor datorate în temeiul prezentei convenții și orice plată efectuată din aceste sume scade valoarea răspunderii provenite din această convenție cu o sumă echivalentă cu cea plătită.

(12) Un stat parte nu trebuie să permită niciodată ca o navă aflată sub pavilionul său și căreia i se aplică prezentul articol să opereze, dacă acestea nu i s-a emis un certificat în conformitate cu alineatul (2) sau (15).

(13) Sub rezerva dispozițiilor prezentului articol, fiecare stat parte trebuie să se asigure că, în conformitate cu dreptul său intern, asigurarea sau garanția financiară, în limitele specificate la alineatul (1), este în vigoare pentru fiecare navă autorizată să transporte mai mult de 12 pasageri, indiferent de locul de înmatriculare, care intră sau iese dintr-un port aflat pe teritoriul său, în măsura în care prezenta convenție este aplicabilă.

(14) Fără a aduce atingere dispozițiilor alineatului (5), un stat parte poate să notifice secretarului general că, în sensul alineatului (13), nu este obligatoriu ca navele să aibă la bord sau să prezinte certificatul menționat la alineatul (2) atunci când intră sau ies dintr-un port aflat pe teritoriul său, cu condiția ca statul parte care a emis certificatul să fi notificat secretarului general faptul că deține, în format electronic, documente accesibile tuturor celorlalte state părți, care atestă existența certificatului și permit statelor părți să se achite de obligațiile ce decurg din alineatul (13).

(15) Dacă o navă aflată în proprietatea unui stat parte nu este acoperită de o asigurare sau de o altă garanție financiară, dispozițiile prezentului articol în acest sens nu se aplică în cazul navei respective, însă nava trebuie să dețină la bord un certificat emis de autoritatea competentă din statul de înmatriculare a navei, care să ateste faptul că nava se află în proprietatea statului respectiv și că răspunderea navei este acoperită în limita prescrisă în conformitate cu alineatul (1). Acest certificat respectă, cât mai fidel posibil, modelul prevăzut la alineatul (2).

Articolul 5

Bunuri de valoare

Transportatorul nu este răspunzător în caz de pierdere sau deteriorare a banilor, titlurilor negociabile, aurului, argintului, bijuteriilor, accesoriilor, operelor de artă sau a altor bunuri de

valoare, cu excepția cazului când aceste bunuri de valoare au fost depozitate la transportator cu acordul acestuia și cu scopul de a fi păstrate în siguranță, caz în care transportatorul este răspunzător până la limita prevăzută la alineatul (3) din articolul 8, dacă nu s-a stabilit o altă limită superioară în conformitate cu articolul 10 alineatul (1).

Articolul 6

Vina pasagerului

Dacă transportatorul dovedește că decesul sau vătămarea corporală a pasagerului ori pierderea sau deteriorarea bagajelor au intervenit, în totalitate ori în parte, din vina sau ca urmare a neglijenței pasagerului, instanța sesizată poate exonera total sau parțial transportatorul de răspundere, în conformitate cu legea statului în care se află instanța respectivă.

Articolul 7

Limita răspunderii în caz de deces sau vătămare corporală

(1) Răspunderea transportatorului în caz de deces sau vătămare corporală a unui pasager în sensul articolului 3 nu trebuie să depășească în niciun caz 400.000 de unități de cont per pasager pentru fiecare incident în parte. Dacă, în conformitate cu legea statului în care se află instanța sesizată, despăgubirile pot fi plătite eşalonat, suma totală a acestor plăți eşalonate nu poate depăși limita menționată mai sus.

(2) Un stat parte poate stabili limita răspunderii menționată la alineatul (1) prin dispoziții specifice de drept intern, cu condiția ca limita răspunderii prevăzută la nivel național, dacă există, să nu fie inferioară celei prevăzute la alineatul (1). Un stat parte care face uz de posibilitățile prevăzute în acest alineat trebuie să informeze secretarul general cu privire la limita răspunderii stabilită sau la faptul că nu există o astfel de limită.

Articolul 8

Limita răspunderii în caz de pierdere sau deteriorare a bagajelor și a vehiculelor

(1) Răspunderea transportatorului în caz de pierdere sau deteriorare a bagajelor de cabină nu trebuie să depășească în niciun caz 2.250 de unități de cont per pasager pentru fiecare transport.

(2) Răspunderea transportatorului în caz de pierdere sau deteriorare a vehiculelor, inclusiv a bagajelor transportate în interiorul sau deasupra acestora, nu trebuie să depășească în niciun caz 12.700 de unități de cont per vehicul pentru fiecare transport.

(3) Răspunderea transportatorului în caz de pierdere sau deteriorare a altor bagaje decât cele menționate la alineatele (1) și (2) nu trebuie să depășească în niciun caz 3.375 de unități de cont per pasager pentru fiecare transport.

(4) Transportatorul și pasagerul pot conveni ca răspunderea transportatorului să fie redusă cu o sumă care să nu depășească 330 de unități de cont în caz de deteriorare a unui vehicul și 149 de unități de cont per pasager în caz de pierdere sau deteriorare a altor bagaje, sumele respective deducându-se din valoarea pierderii sau a despăgubirii.

Articolul 9

Unitatea de cont și conversia

(1) Unitatea de cont menționată în prezenta convenție este dreptul special de tragere, așa cum este definit de Fondul Monetar Internațional. Sumele menționate la articolul 3

alineatul (1), articolul 4¹ alineatul (1), articolul 7 alineatul (1) și articolul 8 sunt convertite în moneda națională a statului în care se află instanța sesizată, pe baza valorii monedei respective în raport cu dreptul special de tragere la data hotărârii sau la o dată stabilită de comun acord de către părțile implicate. Valoarea, în drepturi speciale de tragere, a monedei naționale a unui stat parte care este membru al Fondului Monetar Internațional se calculează în conformitate cu metoda de evaluare aplicată de Fondul Monetar Internațional în vigoare la data respectivă pentru operațiunile și tranzacțiile sale. Valoarea, în drepturi speciale de tragere, a monedei naționale a unui stat parte care nu este membru al Fondului Monetar Internațional se calculează în modul stabilit de acel stat parte.

(2) Cu toate acestea, un stat care nu este membru al Fondului Monetar Internațional și a cărui legislație nu permite aplicarea dispozițiilor alineatului (1) poate, la data ratificării, acceptării, aprobării sau aderării la prezenta convenție, dar și ulterior, să declare că unitatea de cont prevăzută la alineatul (1) este egală cu 15 franci-aur. Francului-aur menționat în acest alineat îi corespund 65,5 miligrame de aur cu o finețe de nouă sute la mie. Conversia francului-aur în moneda națională se face în conformitate cu legislația statului respectiv.

(3) Calculul menționat la ultima teză de la alineatul (1) și conversia menționată la alineatul (2) se fac astfel încât, în măsura posibilului, să exprime în moneda națională a statului parte aceeași valoare reală pentru sumele prevăzute la articolul 3 alineatul (1), articolul 4¹ alineatul (1), articolul 7 alineatul (1) și articolul 8, așa cum ar rezulta din aplicarea primelor trei teze de la alineatul (1). Statele comunică secretarului general metoda de calcul în conformitate cu alineatul (1) sau rezultatul conversiei în conformitate cu alineatul (2), după caz, la depunerea instrumentului de ratificare, acceptare sau aprobare a prezentei convenții sau de aderare la aceasta și de fiecare dată când se produce o schimbare a acestei metode de calcul sau a rezultatelor.

Articolul 10

Dispoziții suplimentare privind limitele răspunderii

(1) Transportatorul și pasagerul pot cădea de acord, în mod expres și în scris, asupra unor limite mai ridicate ale răspunderii decât cele prevăzute la articolele 7 și 8.

(2) Dobânzile aferente despăgubirilor și cheltuielile de judecată nu sunt incluse în limitele răspunderii prevăzute la articolele 7 și 8.

Articolul 11

Modalități de apărare și limite în cazul prepușilor transportatorului

Dacă se intențează o acțiune împotriva unui prepus sau agent al transportatorului sau al transportatorului efectiv, având ca obiect despăgubirile menționate în prezenta convenție, prepusul sau agentul respectiv este îndreptățit, dacă dovedește că a acționat în cadrul atribuțiilor sale de serviciu, să se prevaleze de aceleași modalități de apărare și limite ale răspunderii pe care transportatorul sau transportatorul efectiv au dreptul să le invoce în temeiul prezentei convenții.

Articolul 12

Cumularea cererilor de despăgubire

(1) Din momentul în care produc efecte, limitele răspunderii prevăzute la articolele 7 și 8 se aplică sumei totale a despăgubirilor ce pot fi obținute în urma tuturor solicitărilor intervenite ca urmare a decesului sau a vătămării corporale a unui pasager sau a pierderii sau deteriorării bagajelor acestuia.

(2) În ceea ce privește transportul efectuat de transportatorul efectiv, suma totală ce poate fi solicitată transportatorului, transportatorului efectiv, prepușilor și agenților lor acționând în cadrul atribuțiilor lor de serviciu nu depășește suma cea mai mare ce poate fi imputată fie transportatorului, fie transportatorului efectiv în temeiul prezentei convenții, însă niciuneia dintre aceste persoane nu i se poate cere să plătească o sumă ce depășește limita care îi este aplicabilă.

(3) În toate situațiile în care un prepus sau agent al transportatorului sau al transportatorului efectiv poate, în conformitate cu articolul 11 din prezenta convenție, să se prevaleze de limitele răspunderii prevăzute la articolele 7 și 8 din aceasta, suma totală a despăgubirilor imputabilă transportatorului sau, după caz, transportatorului efectiv și prepusului sau agentului respectiv nu depășește aceste limite.

Articolul 13

Pierderea dreptului de a se prevala de limitele răspunderii

(1) Transportatorul pierde dreptul de a beneficia de limitele răspunderii, prevăzute la articolele 7 și 8, precum și la alineatul (1) din articolul 10, dacă se dovedește că prejudiciul a fost cauzat de o acțiune sau de o omisiune comisă de transportator fie cu intenția de a provoca prejudiciul respectiv, fie din imprudență și fiind conștient că este probabil ca acesta să se producă.

(2) Prepusul sau agentul transportatorului sau al transportatorului efectiv nu au dreptul de a se prevala de aceste limite, dacă se dovedește că prejudiciul a fost cauzat de o acțiune sau de o omisiune comisă de prepus sau de agent fie cu intenția de a provoca prejudiciul respectiv, fie din imprudență și fiind conștient că este probabil ca acesta să se producă.

Articolul 14

Temeiul acțiunilor în despăgubire

Nicio acțiune în despăgubire pentru decesul sau vătămarea corporală a unui pasager sau pentru pierderea sau deteriorarea bagajelor nu poate fi intentată împotriva transportatorului sau transportatorului efectiv altfel decât în temeiul prezentei convenții.

Articolul 15

Notificarea pierderii sau deteriorării bagajelor

(1) Pasagerul adresează o notificare scrisă transportatorului sau agentului său:

- a) în caz de deteriorare aparentă a bagajelor:
  - (i) pentru bagajele de cabină, înaintea sau în momentul debarcării pasagerului;
  - (ii) pentru toate celelalte bagaje, înaintea sau în momentul predării lor;
- b) în caz de deteriorare a bagajelor care nu este aparentă sau de pierdere a bagajelor, în termen de 15 zile de la data debarcării, de la data predării acestora sau de la data la care predarea ar fi trebuit să aibă loc.

(2) Dacă pasagerul nu se conformează dispozițiilor acestui articol, se consideră că, în lipsa probei contrariului, acesta a primit bagajele în stare bună.

(3) Notificarea scrisă nu este necesară dacă starea bagajelor a făcut obiectul unei constatări sau al unei inspecții comune în momentul primirii.

Articolul 16

Termenul de prescripție a acțiunilor

(1) Orice acțiune pentru daune intentată în urma decesului sau a vătămării corporale a unui pasager sau a pierderii sau deteriorării bagajelor se prescrie după 2 ani.

(2) Termenul de prescripție se calculează după cum urmează:

a) în caz de vătămare corporală, începând de la data debarcării pasagerului;

b) în caz de deces intervenit în timpul transportului, începând de la data când pasagerul ar fi trebuit să debarce, iar în caz de vătămare corporală survenită în timpul transportului și în urma căreia pasagerul a decedat după debarcare, începând de la data decesului, cu condiția ca acest termen să nu depășească 3 ani de la data debarcării;

c) în caz de pierdere sau deteriorare a bagajelor, începând de la data debarcării sau de la data la care debarcarea ar fi trebuit să aibă loc, în funcție de care este cea mai recentă.

(3) Motivele suspendării sau întreruperii termenului de prescripție sunt reglementate de legea statului unde se află instanța sesizată; însă, în niciun caz, o acțiune intentată în temeiul acestei convenții nu poate fi introdusă după expirarea oricăruia dintre termenele de mai jos:

a) 5 ani de la data debarcării pasagerului sau de la data la care debarcarea ar fi trebuit să aibă loc, în funcție de care este cea mai recentă; sau, dacă această dată este anterioară,

b) 3 ani de la data când reclamantul a luat cunoștință sau ar fi trebuit, în mod normal, să ia cunoștință de vătămarea corporală, pierderea sau daunele provocate de incident.

(4) Fără a aduce atingere dispozițiilor de la alineatele (1), (2) și (3) din prezentul articol, termenul de prescripție poate fi prelungit în urma unei declarații a transportatorului sau a unui acord al părților, intervenite după incidentul care a dus la intentarea cauzei. Atât declarația, cât și acordul sunt consemnate în scris.

Articolul 17

Instanța competentă

(1) O acțiune intentată în temeiul articolelor 3 și 4 din prezenta convenție trebuie introdusă, la alegerea reclamantului, pe lângă una dintre instanțele enumerate mai jos, cu condiția ca aceasta să fie situată într-unul dintre statele părți la această Convenție și, în statele în care pot fi sesizate mai multe instanțe, în conformitate cu dreptul intern al fiecărui stat parte în materie de competență jurisdicțională:

a) instanța din statul în care se află reședința obișnuită sau sediul principal al pârâtului; sau

b) instanța din statul în care se află locul de plecare sau cel de destinație, conform contractului de transport; sau

c) instanța din statul în care se află domiciliul sau reședința obișnuită a reclamantului, dacă pârâtul are un sediu în acel stat și se află sub jurisdicția acestuia; sau

d) instanța din statul în care s-a încheiat contractul de transport, dacă pârâtul are un sediu în acel stat și se află sub jurisdicția acestuia.

(2) Acțiunile intentate în temeiul articolului 41 din prezenta convenție trebuie introduse, la alegerea reclamantului, pe lângă una dintre instanțele competente pentru introducerea unei acțiuni împotriva transportatorului sau a transportatorului efectiv, în conformitate cu alineatul (1).

(3) După producerea incidentului care a cauzat prejudiciul, părțile pot cădea de acord ca cererea de despăgubire să fie înaintată unei alte jurisdicții sau să fie supusă arbitrajului.

Articolul 17¹

Recunoașterea și executarea hotărârilor

(1) Orice hotărâre pronunțată de o instanță competentă în conformitate cu articolul 17, care este executorie în statul de origine unde nu mai poate face obiectul unei căi de atac ordinare, este recunoscută în toate celelalte state părți, cu excepția următoarelor cazuri:

a) în cazul în care hotărârea a fost obținută în mod fraudulos; sau

b) în cazul în care pârâtul nu a fost înștiințat într-un termen rezonabil și nu a avut posibilitatea de a-și susține apărarea.

(2) O hotărâre recunoscută în temeiul alineatului (1) este executorie în fiecare stat parte de îndată ce se îndeplinesc procedurile necesare din respectivul stat. Aceste proceduri nu trebuie să permită o reexaminare pe fond a cererii.

(3) Un stat parte la prezentul protocol poate aplica alte norme pentru recunoașterea și executarea hotărârilor, cu condiția ca acestea să aibă ca efect recunoașterea și executarea hotărârilor cel puțin în aceeași măsură ca și pe baza alineatelor (1) și (2).

Articolul 18

Nulitatea dispozițiilor contractuale

Sunt nule și neavenite toate dispozițiile contractuale stabilite înaintea incidentului care a cauzat decesul sau vătămarea corporală a unui pasager sau pierderea sau deteriorarea bagajelor sale, tinzând să exonereze orice persoană răspunzătoare în sensul prezentei convenții de răspunderea față de pasager sau să fixeze limite ale răspunderii inferioare celor stabilite de această convenție, cu excepția celor prevăzute la articolul 8 alineatul (4) sau tinzând să transfere sarcina probei ce incumbă transportatorului sau transportatorului efectiv sau având ca efect restricționarea opțiunilor menționate la articolul 17 alineatul (1) sau (2); cu toate acestea, nulitatea acestor dispoziții nu implică nulitatea contractului de transport, care rămâne sub incidența dispozițiilor prezentei convenții.

Articolul 19

Alte convenții privind limitarea răspunderii

Prezenta convenție nu modifică cu nimic drepturile și obligațiile transportatorului, ale transportatorului efectiv și ale prepușilor sau ale agenților acestora, prevăzute de convențiile internaționale privind limitarea răspunderii proprietarilor de nave maritime.

Articolul 20

Daune nucleare

Nimeni nu este considerat răspunzător, în sensul prezentei convenții, pentru prejudiciile cauzate de un accident nuclear:

a) dacă operatorul unei instalații nucleare este răspunzător pentru o astfel de daună în temeiul Convenției de la Paris din 29 iulie 1960 privind răspunderea civilă în domeniul energiei nucleare, astfel cum a fost modificată prin Protocolul adițional din 28 ianuarie 1964, sau în temeiul Convenției de la Viena din 21 mai 1963 privind răspunderea civilă pentru daune nucleare sau în temeiul oricărui act de modificare sau protocol în vigoare aferent acestora; sau

b) dacă operatorul unei instalații nucleare este răspunzător pentru o astfel de daună în conformitate cu legislația națională

care reglementează răspunderea pentru daune de acest tip, cu condiția ca legislația respectivă să fie, în toate privințele, la fel de favorabilă persoanelor susceptibile de a suferi prejudicii ca și Convenția de la Paris, cea de la Viena sau alte acte de modificare sau protocoale în vigoare aferente acestora.

Articolul 21

Transporturi comerciale efectuate de autorități publice

Prezenta convenție se aplică transporturilor comerciale efectuate de state sau autorități publice în baza unor contracte de transport în sensul articolului 1.

Articolul 22

Declarația de neaplicare

(1) Orice parte poate să declare în scris, în momentul semnării, ratificării, acceptării, aprobării sau aderării la prezenta convenție, că nu va aplica dispozițiile prezentei convenții în cazul în care pasagerul și transportatorul au naționalitatea acelei părți.

(2) Orice declarație făcută în temeiul alineatului (1) din prezentul articol poate fi retrasă în orice moment printr-o notificare în scris adresată secretarului general al organizației.

Articolul 22¹

Dispoziții finale ale Convenției

Articolele 17—25 ale Protocolului din 2002 la Convenția de la Atena din 1974 privind transportul pe mare al pasagerilor și al bagajelor lor constituie dispozițiile finale ale acestei convenții. În prezenta convenție, referirile la statele părți constituie referiri la statele părți la acest protocol.

DISPOZIȚII FINALE

[Articolele 17—25 din Protocolul din 2002 la Convenția de la Atena din 1974 privind transportul pe mare al pasagerilor și al bagajelor lor]

ARTICOLUL 17

Semnare, ratificare, acceptare, aprobare și aderare

(1) Prezentul protocol este deschis pentru semnare la sediul Organizației între 1 mai 2003 și 30 aprilie 2004, iar apoi rămâne deschis pentru aderare.

(2) Statele își pot exprima acordul de a deveni parte la prezentul protocol prin:

a) semnare fără rezerve privind ratificarea, acceptarea sau aprobarea; sau

b) semnare sub rezerva ratificării, acceptării sau aprobării, urmată de ratificare, acceptare sau aprobare; sau

c) aderare.

(3) Ratificarea, acceptarea, aprobarea sau aderarea se efectuează prin depunerea unui instrument în acest sens la secretarul general.

(4) Orice instrument de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare, depus după intrarea în vigoare a unui act de modificare a acestui protocol referitor la toate statele părți actuale sau după adoptarea tuturor măsurilor necesare pentru punerea în aplicare a modificărilor referitoare la acele state părți, se consideră ca aplicându-se acestui protocol astfel cum a fost modificat.

(5) Un stat nu trebuie să își exprime acordul de a deveni parte la prezentul protocol fără a denunța, în cazul în care este parte:

a) Convenția de la Atena privind transportul pe mare al pasagerilor și al bagajelor lor, încheiată la Atena la 13 decembrie 1974;

b) Protocolul la Convenția de la Atena privind transportul pe mare al pasagerilor și al bagajelor lor, încheiat la Londra la 19 noiembrie 1976; și

c) Protocolul din 1990 pentru modificarea Convenției de la Atena privind transportul pe mare al pasagerilor și al bagajelor lor, încheiat la Londra la 29 martie 1990, cu efect de la data intrării în vigoare a prezentului protocol pentru respectivul stat în conformitate cu articolul 20.

ARTICOLUL 18

State cu mai multe regimuri juridice

(1) Dacă este alcătuit din mai multe unități teritoriale, în care sunt aplicabile regimuri juridice diferite în privința chestiunilor tratate în acest protocol, un stat poate declara, în momentul semnării, ratificării, acceptării, aprobării sau aderării, că prezentul protocol se aplică tuturor unităților sale teritoriale sau doar uneia sau mai multora dintre acestea și își poate modifica oricând declarația depunând o altă declarație.

(2) Orice declarație de acest tip trebuie notificată secretarului general și trebuie să specifice clar unitățile teritoriale cărora li se aplică acest protocol.

(3) Dacă un stat parte a făcut o astfel de declarație:

a) trimerile la statul de înmatriculare a unei nave și, în ceea ce privește certificatul de asigurare obligatorie, la statul care l-a emis sau vizat, se interpretează ca trimeri la unitatea teritorială respectivă în care este înmatriculată nava și care emite sau vizează certificatul;

b) trimerile la dispozițiile dreptului intern, la limitele naționale ale răspunderii și la moneda națională se interpretează ca trimeri la dispozițiile dreptului, la limitele de răspundere și la moneda unității teritoriale în cauză; și

c) trimerile la instanțele și la hotărârile care trebuie recunoscute de către statele părți se interpretează ca trimeri la instanțe și, respectiv, hotărâri care trebuie recunoscute de către unitatea teritorială în cauză.

ARTICOLUL 19

Organizațiile regionale de integrare economică

(1) O organizație regională de integrare economică, alcătuită din state suverane care i-au transferat competențe referitoare la anumite aspecte reglementate de prezentul protocol, poate semna, ratifica, accepta, aproba sau adera la acest protocol. O organizație regională de integrare economică, parte la acest protocol, are drepturile și obligațiile unui stat parte, în măsura în care acea organizație regională de integrare economică este competentă în privința anumitor aspecte reglementate de prezentul protocol.

(2) Atunci când își exercită dreptul de vot în domenii în care este competentă, o organizație regională de integrare economică dispune de un număr de voturi egal cu numărul statelor sale componente care sunt părți la prezentul protocol și care i-au transferat competențe în domeniile respective. O organizație regională de integrare economică nu își poate exercita dreptul de vot atunci când statele sale membre și-l exercită și invers.

(3) Atunci când numărul statelor părți este relevant în sensul prezentului protocol, inclusiv — dar nu limitat la — articolele 20 și 23 din acesta, organizația regională de integrare economică

nu este considerată ca stat parte suplimentar, pe lângă membrii săi care sunt și state părți.

(4) În momentul semnării, ratificării, acceptării, aprobării sau aderării, organizația regională de integrare economică trebuie să adreseze secretarului general o declarație în care să se specifice aspectele reglementate de prezentul protocol cu privire la care i-au fost transferate competențe de către statele membre semnatare sau părți ale prezentului protocol, precum și orice alte restricții relevante în raport cu domeniul de aplicare al competențelor respective. Organizația regională de integrare economică trebuie să notifice fără întârziere secretarului general orice modificare în repartizarea competențelor specificate în declarația menționată în prezentul alineat, inclusiv noile transferuri de competențe. Declarațiile de acest tip sunt comunicate de către secretarul general, în conformitate cu articolul 24 din prezentul protocol.

(5) Statele părți care sunt membre ale unei organizații regionale de integrare economică, parte, la rândul ei, la prezentul protocol, sunt considerate ca fiind competente în toate domeniile reglementate de prezentul protocol cu privire la care nu a fost în mod expres declarat sau notificată efectuarea unui transfer de competențe către organizație în temeiul alineatului (4).

ARTICOLUL 20

Intrarea în vigoare

(1) Prezentul protocol intră în vigoare la 12 luni de la data la care cele 10 state fie l-au semnat fără rezerve privind ratificarea, acceptarea sau aprobarea, fie au depus instrumentele de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare la secretarul general.

(2) Pentru orice stat care ratifică, acceptă, aprobă sau aderă la prezentul protocol după ce condițiile de intrare în vigoare prevăzute la alineatul (1) au fost îndeplinite, prezentul protocol intră în vigoare la 3 luni după data depunerii instrumentului corespunzător de către statul respectiv, dar nu înainte de intrarea în vigoare a prezentului protocol, în conformitate cu alineatul (1).

ARTICOLUL 21

Denunțare

(1) Prezentul protocol poate fi denunțat de orice stat parte, în orice moment după data la care intră în vigoare pentru acel stat parte.

(2) Denunțarea se efectuează prin depunerea unui instrument de denunțare la secretarul general.

(3) Denunțarea produce efecte după 12 luni sau un termen mai lung, specificat în instrumentul de denunțare, de la depunerea sa la secretarul general.

(4) Între statele părți la prezentul protocol, denunțarea de către oricare dintre ele a Convenției, în conformitate cu articolul 25 din aceasta, nu trebuie interpretată în niciun caz ca o denunțare a Convenției astfel cum a fost revizuită prin prezentul protocol.

ARTICOLUL 22

Revizuirea și modificarea

(1) Organizația poate convoca o conferință în scopul revizuirii sau modificării prezentului protocol.

(2) Organizația poate convoca o conferință a statelor părți la prezentul protocol în scopul revizuirii sau modificării acestuia, la cererea a cel puțin o treime dintre statele părți.

ARTICOLUL 23

Modificarea limitelor

(1) Fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 22, procedura specială definită în acest articol se aplică doar în scopul modificării limitelor fixate la articolul 3 alineatul (1), articolul 4¹ alineatul (1), articolul 7 alineatul (1) și articolul 8 din Convenție, astfel cum a fost revizuită prin prezentul protocol.

(2) La cererea a cel puțin jumătate — dar în niciun caz mai puțin de șase — dintre statele părți la prezentul protocol, orice propunere de modificare a limitelor, inclusiv a sumelor cu care răspunderea poate fi redusă, specificate la articolul 3 alineatul (1), articolul 4¹ alineatul (1), articolul 7 alineatul (1) și articolul 8 din Convenție, astfel cum a fost revizuită prin prezentul protocol, este comunicată de către secretarul general tuturor statelor membre ale Organizației și tuturor statelor părți.

(3) Orice modificare propusă și difuzată după cum se prevede anterior este prezentată Comitetului juridic al Organizației (denumit în continuare *Comitetul juridic*) spre examinare, după cel puțin 6 luni de la data difuzării.

(4) Toate statele părți la Convenție, astfel cum a fost revizuită prin prezentul protocol, fie că sunt sau nu membre ale Organizației, au dreptul să participe la lucrările Comitetului juridic în vederea examinării și adoptării modificărilor.

(5) Modificările se adoptă cu o majoritate de două treimi din numărul statelor părți la Convenție, astfel cum a fost revizuită prin prezentul protocol, prezente și cu drept de vot în cadrul Comitetului juridic, lărgit în conformitate cu alineatul (4), cu condiția ca cel puțin jumătate din numărul statelor părți la Convenție, astfel cum a fost revizuită prin prezentul protocol, să fie prezente în momentul votării.

(6) În cazul în care hotărăște cu privire la o propunere de modificare a limitelor, Comitetul juridic ține seama de experiența acumulată în materie de incidente și, în special, de volumul daunelor care rezultă în urma acestora, de fluctuațiile valorice ale monedei și de efectul modificării propuse asupra costului asigurărilor.

(7) a) Nicio modificare a limitelor în temeiul prezentului articol nu poate fi examinată înainte de expirarea unui termen de 5 ani de la data la care prezentul protocol a fost deschis pentru semnare și nici într-un termen mai scurt de 5 ani de la data intrării în vigoare a unei modificări anterioare, adoptate în temeiul prezentului articol.

b) Nicio limită nu poate fi majorată astfel încât să depășească valoarea corespunzătoare limitei stabilite în Convenție, astfel cum a fost revizuită prin prezentul protocol, majorată cu 6% pe an, calculată ca dobândă compusă de la data la care prezentul protocol a fost deschis pentru semnare.

c) Nicio limită nu poate fi mărită astfel încât să depășească valoarea corespunzătoare limitei stabilite în Convenție, astfel cum a fost modificată prin prezentul protocol, înmulțită cu 3.

(8) Organizația notifică orice modificare adoptată în conformitate cu alineatul (5) tuturor statelor părți. Modificarea se consideră acceptată la sfârșitul unei perioade de 18 luni de la data notificării, cu excepția cazului în care, în această perioadă, cel puțin un sfert din statele care erau state părți la data adoptării modificării transmit secretarului general că nu acceptă modificarea, situație în care modificarea este respinsă și nu produce niciun efect.

(9) O modificare considerată ca acceptată în conformitate cu alineatul (8) intră în vigoare după 18 luni de la acceptare.

(10) Toate statele părți au obligația să se conformeze modificării, în cazul în care nu denunță prezentul protocol în conformitate cu articolul 21 alineatele (1) și (2), cu cel puțin 6 luni înainte ca modificarea să intre în vigoare. O astfel de denunțare produce efecte din momentul în care intră în vigoare modificarea.

(11) În cazul în care o modificare a fost adoptată, dar perioada de 18 luni pentru acceptarea ei nu a expirat încă, un stat care devine stat parte în timpul acestei perioade are obligația să respecte modificarea în cazul în care aceasta intră în vigoare. Un stat care devine stat parte după această perioadă este obligat să respecte o modificare acceptată în conformitate cu alineatul (8). În cazurile menționate în prezentul alineat, o modificare devine obligatorie pentru un stat în momentul în care ea intră în vigoare sau la data la care prezentul protocol intră în vigoare pentru statul respectiv, dacă aceasta survine mai târziu.

ARTICOLUL 24

Depozitarul

(1) Prezentul protocol și orice modificare adoptată în conformitate cu articolul 23 se depun la secretarul general.

(2) Secretarul general:

a) informează statele care au semnat sau au acceptat Protocolul în legătură cu:

(i) fiecare nouă semnare sau depunere a unui instrument de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare, ca și data acestora;

(ii) fiecare declarație sau comunicare în conformitate cu articolul 9 alineatele (2) și (3), cu articolul 18 alineatul (1) și cu articolul 19 alineatul (4) din Convenție astfel cum a fost revizuită prin prezentul protocol;

(iii) intrarea în vigoare a prezentului protocol;

(iv) orice propunere de modificare a limitelor prezentate în conformitate cu articolul 23 alineatul (2) din prezentul protocol;

(v) orice modificare adoptată în conformitate cu articolul 23 alineatul (5) din prezentul protocol;

(vi) orice modificare considerată ca acceptată în conformitate cu articolul 23 alineatul (8) din prezentul protocol, precum și data la care această modificare intră în vigoare în conformitate cu alineatele (9) și (10) din articolul respectiv;

(vii) depunerea oricărui instrument de denunțare a prezentului protocol, împreună cu data depunerii acestuia și data de la care denunțarea intră în vigoare;

(viii) orice comunicare prevăzută de unul din articolele din prezentul protocol;

(b) transmite copii certificate conforme ale prezentului protocol tuturor statelor care au semnat prezentul protocol sau au aderat la acesta.

(3) De îndată ce prezentul protocol intră în vigoare, textul acestuia se transmite de către secretarul general la Secretariatul Organizației Națiunilor Unite, pentru înregistrare și publicare în conformitate cu articolul 102 din Carta Națiunilor Unite.

ARTICOLUL 25

Regimul lingvistic

Prezentul protocol este întocmit într-un singur exemplar original, în limbile arabă, chineză, engleză, franceză, rusă și spaniolă, toate textele fiind în mod egal autentice.

Încheiat la Londra la întâi noiembrie două mii doi.

Drept care, subsemnații, pe deplin autorizați de guvernele lor respective, au semnat prezentul protocol.

**Certificat de asigurare sau alt tip de garanție financiară
privind răspunderea în caz de deces sau vătămare corporală a pasagerilor**

Emis în conformitate cu dispozițiile articolului 41 din Convenția de la Atena din 2002 privind transportul pe mare al pasagerilor și al bagajelor lor

Numele navei	Numărul sau literele distinctive	Numărul IMO de identificare a navei	Portul de înmatriculare	Numele și adresa completă ale sediului principal al transportatorului care execută efectiv transportul

Se adeverește prin prezentul certificat că pentru nava sus-menționată există o poliță de asigurare valabilă sau o altă garanție financiară care respectă cerințele articolului 41 din Convenția de la Atena din 2002 privind transportul pe mare al pasagerilor și al bagajelor lor.

Tipul garanției .....

Durata garanției .....

Numele și adresa asigurătorului (asigurătorilor) și/sau ale garantului (garanților)

Numele .....

Adresa .....

Prezentul certificat este valabil până la .....

Emis sau vizat de Guvernul .....

(denumirea completă a statului)

SAU

Se folosește următorul text în cazul în care un stat parte face uz de dispozițiile articolului 41 alineatul (3):

Prezentul certificat este emis sub autoritatea Guvernului .....

(denumirea completă a statului)

de către .....

(numele instituției sau al organizației)

La ..... la data de .....

(locul)

(data)

.....
(Semnătura și funcția persoanei oficiale care emite sau vizează certificatul)

Note explicative

1. Pe lângă denumirea statului se poate adăuga, eventual, și cea a autorității publice competente din țara în care este emis certificatul.

2. Dacă suma totală a garanției provine din mai multe surse, trebuie indicată suma provenită de la fiecare dintre acestea.

3. Dacă garanția este furnizată sub mai multe forme, acestea trebuie enumerate.

4. La rubrica „Durata garanției” trebuie precizată data de la care garanția produce efecte.

5. La rubrica „Adresă” a asigurătorului (asigurătorilor) și/sau a garantului (garanților) trebuie indicat sediul principal al asigurătorului (asigurătorilor) și/sau al garantului (garanților). Dacă este cazul, trebuie indicat și sediul unde s-a încheiat asigurarea sau garanția.

Rezerva și linii directoare ale OMI pentru punerea în aplicare a Convenției de la Atena**Rezervă**

1. Convenția de la Atena ar trebui ratificată, cu următoarea rezervă sau o declarație cu același efect:

„[1.1.] Rezervă cu privire la ratificarea de către Guvernul ... a Convenției de la Atena din 2002 privind transportul pe mare al pasagerilor și al bagajelor lor (*Convenția*)

Limitarea răspunderii transportatorilor etc.

[1.2.] Guvernul ... își rezervă dreptul și se angajează, în conformitate cu articolul 3 alineatul (1) sau alineatul (2) din Convenție, să limiteze eventuala răspundere în caz de deces sau vătămare corporală a unui pasager cauzat/ă de oricare dintre riscurile menționate la punctul 2.2 din Liniile directoare ale OMI pentru punerea în aplicare a Convenției de la Atena la cel mai mic dintre următoarele cuantumuri:

— 250.000 de unități de cont per pasager, pentru fiecare incident în parte;

sau

— 340 milioane de unități de cont în total per navă, pentru fiecare incident în parte.

[1.3.] Mai mult decât atât, Guvernul ... își rezervă dreptul și se angajează să aplice, *mutatis mutandis*, în cazul unei astfel de răspunderi, punctele 2.1.1 și 2.2.2 din Liniile directoare ale OMI pentru punerea în aplicare a Convenției de la Atena.

[1.4.] Sunt limitate în același mod răspunderea transportatorului efectiv, în temeiul articolului 4 din Convenție, răspunderea prepușilor și a agenților transportatorului sau ai transportatorului efectiv, în temeiul articolului 11 din Convenție, și suma maximă totală a despăgubirilor, în temeiul articolului 12 din Convenție.

[1.5.] Rezerva și angajamentul de la punctul 1.2 se aplică indiferent de baza răspunderii în temeiul articolului 3 alineatul (1) sau alineatul (2) și fără a aduce atingere oricăror dispoziții contrare de la articolul 4 sau de la articolul 7 din Convenție; însă rezerva și angajamentul în cauză nu afectează aplicarea articolelor 10 și 13.

Asigurarea obligatorie și limitarea răspunderii asigurătorilor

[1.6.] Guvernul ... își rezervă dreptul și se angajează să limiteze cerința prevăzută în articolul 4¹ alineatul (1) de a menține asigurarea sau alt tip de garanție financiară în caz de deces sau vătămare corporală a unui pasager cauzat/ă de oricare dintre riscurile menționate la punctul 2.2 din Liniile directoare ale OMI pentru punerea în aplicare a Convenției de la Atena, la cel mai mic dintre următoarele cuantumuri:

— 250.000 de unități de cont per pasager, pentru fiecare incident în parte;

sau

— 340 milioane de unități de cont în total per navă, pentru fiecare incident în parte.

[1.7.] Guvernul ... își rezervă dreptul și se angajează să limiteze răspunderea asigurătorului sau a altei persoane furnizoare de garanție financiară, prevăzută la articolul 4¹ alineatul (10), în caz de deces sau vătămare corporală a unui pasager cauzat/ă de oricare dintre riscurile menționate la punctul 2.2 din Liniile directoare ale OMI pentru punerea în aplicare a Convenției de la Atena la limita maximă a asigurării sau a altui tip de garanție financiară pe care transportatorul este obligat să o mențină în temeiul punctului 1.6 al prezentei rezerve.

[1.8.] Guvernul ... își rezervă, de asemenea, dreptul și se angajează să aplice Liniile directoare ale OMI pentru punerea în aplicare a Convenției de la Atena, inclusiv aplicând clauzele menționate la punctele 2.1 și 2.2 din Liniile directoare, pentru orice asigurare obligatorie în temeiul Convenției.

[1.9.] Guvernul ... își rezervă dreptul și se angajează să exoneraze furnizorul de asigurare sau de altă garanție financiară, în conformitate cu articolul 4¹ alineatul (1), de orice răspundere pe care acesta din urmă nu și-a asumat-o.

Certificarea

[1.10.] Guvernul ... își rezervă dreptul și se angajează să emită certificate de asigurare în conformitate cu articolul 4¹ alineatul (2) din Convenție, astfel încât:

— să reflecte limitările răspunderii și cerințele de acoperire a asigurării menționate la punctele 1.2, 1.6, 1.7 și 1.9; și

— să includă alte limitări, cerințe și scutiri pe care le consideră necesare în funcție de condițiile de pe piața asigurărilor la momentul emiterii certificatului.

[1.11.] Guvernul ... își rezervă dreptul și se angajează să accepte certificatele de asigurare emise de alte state părți în conformitate cu o rezervă similară.

[1.12.] Toate aceste limitări, cerințe și scutiri vor fi clar reflectate în certificatul emis sau vizat în conformitate cu articolul 4¹ alineatul (2) din Convenție.

Relația dintre prezenta rezervă și Liniile directoare ale OMI pentru punerea în aplicare a Convenției de la Atena

[1.13.] Drepturile care fac obiectul prezentei rezerve se vor exercita cu respectarea Liniilor directoare ale OMI pentru punerea în aplicare a Convenției de la Atena sau a oricăror modificări aduse acestora, în scopul asigurării uniformității. În cazul în care o propunere de modificare a Liniilor directoare ale OMI pentru punerea în aplicare a Convenției de la Atena, inclusiv de modificare a limitelor, a fost aprobată de către Comitetul juridic al Organizației Maritime Internaționale, aceste modificări se aplică de la data stabilită de către Comitetul juridic. Acest fapt nu aduce atingere normelor de drept internațional cu privire la dreptul unui stat de a-și retrage sau de a-și modifica rezerva.”

Linii directoare

2. În contextul actual al pieței asigurărilor, statele părți ar trebui să emită certificate de asigurare pe baza unui angajament din partea unui asigurător care să acopere riscurile de război și din partea unui alt asigurător care să acopere alte riscuri decât cele de război. Fiecare asigurător ar trebui să fie răspunzător doar pentru partea sa de asigurare. Se recomandă aplicarea următoarelor norme (clauzele la care se face referire sunt prevăzute în apendicele A):

2.1. Atât asigurarea pentru riscuri de război, cât și asigurarea pentru alte riscuri decât cele de război pot face obiectul următoarelor clauze:

2.1.1. Clauza Institut de excludere a contaminării radioactive și a armelor chimice, biologice, biochimice și electromagnetice (Clauza Institut nr. 370);

2.1.2. Clauza Institut de excludere a atacurilor informatice (Clauza Institut nr. 380);

2.1.3. modalitățile de apărare și limitările unui furnizor de garanție financiară obligatorie în conformitate cu Convenția, astfel cum a fost modificată prin prezentele linii directoare, în special limita de 250.000 de unități de cont per pasager pentru fiecare incident în parte;

2.1.4. condiția potrivit căreia asigurarea trebuie să acopere numai răspunderile care fac obiectul Convenției, astfel cum a fost modificată prin prezentele linii directoare; și

2.1.5. condiția potrivit căreia orice sume achitate în temeiul Convenției contribuie la diminuarea răspunderii restante a transportatorului și/sau a asigurătorului său, în conformitate cu articolul 4¹ din Convenție, chiar dacă nu sunt plătite de sau solicitate asigurătorilor de riscuri de război sau, respectiv, asigurătorilor de alte riscuri decât cele de război.

2.2. După caz, asigurarea pentru riscuri de război acoperă răspunderea pentru prejudiciul suferit ca urmare a decesului sau vătămării corporale a unui pasager, produse de:

— război, război civil, revoluție, rebeliune, insurecție sau tensiune socială cauzate de acestea sau orice act ostil comis de către o putere beligerantă sau împotriva acesteia;

— capturare, sechestru, arestare, privare de libertate sau detenție și consecințele acestora sau orice tentative în acest sens;

— mine, torpile, bombe abandonate sau alte arme de război abandonate;

— acte teroriste sau comise de orice persoană care acționează cu rea-credință sau dintr-un motiv politic, precum și orice acțiune întreprinsă pentru a preveni sau contracara orice risc de acest tip;

— confiscare și expropriere,

și poate face obiectul următoarelor scutiri, limitări și cerințe:

2.2.1. *Clauza de excludere a riscului de război și de încetare automată a acoperirii*

2.2.2. în cazul în care creanțele cumulate ale pasagerilor considerați în mod individual depășesc suma de 340 milioane de unități de cont per total pentru o navă, pentru orice incident în

parte, transportatorul are dreptul să invoce limitarea răspunderii sale la suma de 340 milioane de unități de cont, cu condiția ca întotdeauna:

— această sumă să fie distribuită între reclamanți proporțional cu creanțele lor admise;

— distribuirea acestei sume să se poată face într-una sau mai multe tranșe către reclamanții cunoscuți în momentul distribuirii; și

— distribuirea acestei sume să se poată face de către asigurător, de către instanță sau de către o altă autoritate competentă sesizată de asigurător în orice stat parte în care se instituie demersuri juridice cu privire la creanțele presupus acoperite de asigurare.

2.2.3. clauza privind notificarea cu 30 de zile înainte, în cazurile care nu fac obiectul punctului 2.2.1.

2.3. Asigurarea pentru riscuri altele decât cele de război ar trebui să acopere toate pericolele care fac obiectul asigurării obligatorii, altele decât riscurile menționate la punctul 2.2, indiferent dacă fac sau nu obiectul scutiilor, limitărilor sau cerințelor menționate la punctele 2.1 și 2.2.

3. Apendicele B conține un exemplu de set de angajamente de asigurări (cărți albastre) și un certificat de asigurare care respectă prezentele linii directoare.

APENDICELE A

Clauzele menționate la punctele 2.1.1, 2.1.2 și 2.2.1 din Liniile directoare

Clauza Institut de excludere a contaminării radioactive și a armelor chimice, biologice, biochimice și electromagnetice (clauza nr. 370, 10 noiembrie 2003)

Această clauză este preeminentă și prevalează asupra oricărei dispoziții contrare cuprinse în prezenta asigurare.

1. În niciun caz, prezenta asigurare nu acoperă prejudiciul, răspunderea civilă pentru daune sau cheltuielile provocate, favorizate sau cauzate direct sau indirect de următorii factori:

1.1. radiațiile ionizante provenite de la orice combustibil nuclear, deșeu nuclear sau de la combustia combustibilului nuclear sau contaminarea radioactivă determinată de acestea;

1.2. proprietățile radioactive, toxice, explozibile sau alte proprietăți potențial periculoase sau contaminante ale oricărei instalații nucleare, ale oricărui reactor nuclear, ale oricărui dispozitiv nuclear sau ale oricărei componente nucleare a acestora;

1.3. orice armă sau dispozitiv care face uz de fisiune și/sau fuziune atomică sau nucleară, de orice reacție similară sau de o forță sau materie radioactivă;

1.4. proprietățile radioactive, toxice, explozibile sau alte proprietăți potențial periculoase sau contaminante ale oricărei materii radioactive. Excluderea prevăzută de prezenta subclauză nu se extinde la izotopii radioactivi, alții decât combustibilul nuclear, în cazul în care respectivii izotopi sunt creați, transportați, stocați sau utilizați în scopuri comerciale, agricole, medicale, științifice sau în alte scopuri pașnice similare;

1.5. orice armă chimică, biologică, biochimică sau electromagnetă.

Clauza Institut de excludere a atacurilor informatice (clauza nr. 380, 10 noiembrie 2003)

1. Exclusiv sub rezerva punctului 2 de mai jos, prezenta asigurare nu acoperă în niciun caz prejudiciul, răspunderea civilă pentru daune sau cheltuielile provocate, favorizate sau cauzate direct sau indirect de utilizarea sau operarea cu rea intenție a oricărui computer, sistem informatic, program

informatic, cod dăunător, virus sau proces informatic sau a oricărui altui sistem electronic.

2. În cazul în care prezenta clauză este susținută prin polițe care acoperă riscurile de război, război civil, revoluție, rebeliune, insurecție sau tensiune socială cauzată de acestea sau orice act ostil comis de către o putere beligerantă sau împotriva acesteia, terorism sau acțiune din motive politice din partea unei persoane, punctul 1 nu se aplică în sensul excluderii prejudiciilor (care ar fi în caz contrar acoperite) provocate de folosirea oricărui computer, sistem informatic, program informatic sau a oricărui altor sisteme electronice pentru sistemele de lansare și/sau de ghidaj și/sau pentru mecanismele declanșatoare ale oricărei arme sau rachete.

Încetarea automată a acoperirii și excluderea riscului de război

1.1. Încetarea automată a acoperirii acordate de asigurare

Indiferent dacă notificarea de încetare a fost transmisă sau nu, acoperirea în cazurile enumerate în continuare încetează automat.

1.1.1. la izbucnirea unui război (indiferent dacă există sau nu o declarație de război) între oricare dintre următoarele state: Regatul Unit, Statele Unite ale Americii, Franța, Federația Rusă, Republica Populară Chineză;

1.1.2. cu privire la orice navă pentru care este acordată acoperirea, în cazul rechiziționării acesteia în vederea titlului sau a folosirii.

1.2. Războiul între cele cinci puteri

Prezenta asigurare exclude

1.2.1. prejudiciul, răspunderea pentru daune sau cheltuielile provocate de izbucnirea războiului (indiferent dacă există sau nu o declarație de război) între oricare dintre următoarele state: Regatul Unit, Statele Unite ale Americii, Franța, Federația Rusă, Republica Populară Chineză;

1.2.2. rechiziționarea în vederea titlului sau a folosirii.

I. Exemple de angajamente de asigurare (cărți albastre) menționate la punctul 3 din Liniile directoare

Carte albastră emisă de asigurătorul pentru riscuri de război

Certificat furnizat ca dovadă a asigurării în conformitate cu dispozițiile articolului 4 bis din Convenția de la Atena din 2002 privind transportul pe mare al pasagerilor și al bagajelor lor

Numele navei:

Numărul IMO de identificare a navei:

Portul de înmatriculare:

Numele și adresa proprietarului:

Se certifică prin prezentul că pentru nava sus-menționată, pe perioada în care aparține proprietarului al cărui nume figurează mai sus, este în vigoare o poliță de asigurare care respectă cerințele articolului 4 bis din Convenția de la Atena din 2002 privind transportul pe mare al pasagerilor și al bagajelor lor, sub rezerva tuturor excepțiilor și limitărilor permise pentru asigurarea obligatorie pentru riscuri de război prevăzute de convenție și de Liniile directoare de punere în aplicare adoptate de Comitetul juridic al Organizației Maritime Internaționale în octombrie 2006, incluzând în special următoarele clauze: [Aici se pot introduce, în măsura dorită, textul convenției și al Liniilor directoare însoțite de appendice].

Perioada de asigurare de la: 20 februarie 2007

până la: 20 februarie 2008

Cu condiția ca, în orice moment, asigurătorul să poată anula prezentul certificat prin transmiterea unei notificări scrise, cu 30 de zile înainte, la autoritatea interesată, caz în care răspunderea asigurătorului menționat mai jos încetează de la data expirării perioadei de notificare, dar numai în ceea ce privește incidentele produse după această dată.

Data:

Prezentul certificat a fost emis de:

War Risks, Inc

[Adresă]

.....
Semnătura asigurătorului

Numai în calitate de agent al War Risks, Inc.

Carte albastră emisă de asigurătorul pentru riscuri altele decât cele de război

Certificat furnizat ca dovadă a asigurării în conformitate cu dispozițiile articolului 4 bis din Convenția de la Atena din 2002 privind transportul pe mare al pasagerilor și al bagajelor lor

Numele navei:

Numărul IMO de identificare a navei:

Portul de înmatriculare:

Numele și adresa proprietarului:

Se certifică prin prezentul că pentru nava sus-menționată, pe perioada în care aparține proprietarului al cărui nume figurează mai sus, este în vigoare o poliță de asigurare care respectă cerințele articolului 4 bis din Convenția de la Atena din 2002 privind transportul pe mare al pasagerilor și al bagajelor lor, sub rezerva tuturor excepțiilor și limitărilor permise pentru asigurătorii pentru riscuri altele decât cele de război prevăzute de convenție și de Liniile directoare de punere în aplicare adoptate de Comitetul juridic al Organizației Maritime Internaționale în octombrie 2006, incluzând în special următoarele clauze: [Aici se pot introduce, în măsura dorită, textul convenției și al Liniilor directoare însoțite de appendice].

Perioada de asigurare de la: 20 februarie 2007

până la: 20 februarie 2008

Cu condiția ca, în orice moment, asigurătorul să poată anula prezentul certificat prin transmiterea unei notificări scrise, cu 3 luni înainte, la autoritatea interesată, caz în care răspunderea asigurătorului menționat mai jos încetează de la data expirării perioadei de notificare, dar numai în ceea ce privește incidentele produse după această dată.

Data:

Prezentul certificat a fost emis de:

PANDI P&I

[Adresă]

.....
Semnătura asigurătorului

Numai în calitate de agent al PANDI P&I

II. Model de certificat de asigurare menționat la punctul 3 din Liniile directoare**Certificat de asigurare sau alt tip de garanție financiară
privind răspunderea în caz de deces sau vătămare corporală a pasagerilor**

Emis în conformitate cu dispozițiile articolului 4¹ din Convenția de la Atena din 2002 privind transportul pe mare al pasagerilor și al bagajelor lor

Numele navei	Numărul sau literele distinctive	Numărul OMI de identificare a navei	Portul de înmatriculare	Numele și adresa completă ale sediului principal al transportatorului care execută efectiv transportul

Se adeverește prin prezentul certificat că pentru nava sus-menționată există o poliță de asigurare valabilă sau altă garanție financiară care respectă cerințele articolului 4¹ din Convenția de la Atena din 2002 privind transportul pe mare al pasagerilor și al bagajelor lor.

Tipul garanției .....

Durata garanției .....

Numele și adresa asigurătorului (asigurătorilor) și/sau ale garantului (garanților)

Acoperirea de asigurare, dovedită de prezentul certificat, este divizată într-o parte destinată asigurării pentru riscuri de război și într-o parte destinată asigurării pentru riscuri altele decât cele de război, în conformitate cu Liniile directoare de punere în aplicare adoptate de Comitetul juridic al Organizației Maritime Internaționale în octombrie 2006.

Fiecare dintre cele două părți ale asigurării face obiectul tuturor excepțiilor și limitărilor permise prevăzute de convenție și de Liniile directoare de punere în aplicare. Asigurătorii nu răspund în comun și în mod solidar. Asigurătorii sunt:

Pentru riscuri de război: War Risks, Inc., [adresă]

Pentru riscuri altele decât cele de război: Pandi P&I, [adresă]

Prezentul certificat este valabil până la .....

Emis sau vizat de Guvernul .....

(denumirea completă a statului)

SAU

Se folosește următorul text în cazul în care un stat parte face uz de dispozițiile articolului 4¹ alineatul (3):

Prezentul certificat este emis sub autoritatea Guvernului .....

(denumirea completă a statului)

de către .....

(numele instituției sau al organizației)

La ..... la data de .....

(locul)

(data)

.....
(Semnătura și funcția persoanei oficiale care emite sau vizează certificatul)

Note explicative

1. Pe lângă denumirea statului se poate adăuga, eventual, și cea a autorității publice competente din țara în care este emis certificatul.

2. Dacă suma totală a garanției provine din mai multe surse, trebuie indicată suma provenită de la fiecare dintre acestea.

3. Dacă garanția este furnizată sub mai multe forme, acestea trebuie enumerate.

4. La rubrica „Durata garanției” trebuie precizată data de la care garanția produce efecte.

5. La rubrica „Adresă” a asigurătorului (asigurătorilor) și/sau a garantului (garanților) trebuie indicat sediul principal al asigurătorului (asigurătorilor) și/sau al garantului (garanților). Dacă este cazul, trebuie indicat și sediul unde s-a încheiat asigurarea sau garanția.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind promulgarea Legii pentru aderarea României
la Protocolul din 2002 la Convenția de la Atena din 1974
privind transportul pe mare al pasagerilor și al bagajelor lor,
adoptat la Londra la 1 noiembrie 2002**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aderarea României la Protocolul din 2002 la Convenția de la Atena din 1974 privind transportul pe mare al pasagerilor și al bagajelor lor, adoptat la Londra la 1 noiembrie 2002, și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 26 martie 2014.
Nr. 312.

D E C I Z I I A L E C U R Ţ I I C O N S T I T U Ţ I O N A L E

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 85

din 18 februarie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității și ale Legii nr. 293/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simina Gagu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, excepție ridicată de Adrian Hoinaru în Dosarul nr. 2.009/2/2011* al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 633D/2013.

La apelul nominal răspunde, pentru partea Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, consilierul juridic Mihaela Jugaru, cu delegație depusă la dosar. Lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 732D/2013, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 293/2008, excepție ridicată de Marin Ioniță în Dosarul nr. 2.346/2/2013 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 818D/2013, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008, excepție ridicată de Mircea Ioan Juncu în Dosarul nr. 4.985/2/2013 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, precum și în Dosarul nr. 821D/2013, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 293/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008, excepție ridicată de Iosif Duca în

Dosarul nr. 5.468/2/2012 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde, pentru partea Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, consilierul juridic Mihaela Jugaru, cu delegații depuse la dosare. Lipsesc autorii excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Reprezentantul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității este de acord cu măsura conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 732D/2013, nr. 818D/2013 și nr. 821D/2013 la Dosarul nr. 633D/2013, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, spre exemplu Decizia nr. 428 din 24 octombrie 2013.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care face referire la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Sentința civilă nr. 2.449 din 9 septembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 2.009/2/2011*, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității.**

Excepția a fost ridicată de Adrian Hoinaru într-o cauză având ca obiect o acțiune în constatarea calității de lucrător al Securității, promovată de Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității.

Prin Încheierea din 27 septembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 2.346/2/2013, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 293/2008.**

Excepția a fost ridicată de Marin Ioniță într-o cauză având ca obiect o acțiune în constatarea calității de lucrător al Securității, promovată de Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității.

Prin Încheierea din 11 noiembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 4.985/2/2013, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității.**

Excepția a fost ridicată de Mircea Ioan Juncu într-o cauză având ca obiect o acțiune în constatarea calității de lucrător al Securității, promovată de Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității.

Prin Încheierea din 26 septembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 5.468/2/2012, Curtea de Apel București — Secția

a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat **Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 293/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității.**

Excepția a fost ridicată de Iosif Duca într-o cauză având ca obiect o acțiune în constatarea calității de colaborator al Securității, promovată de Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că instanțele de contencios administrativ nu pot avea competența materială de a se pronunța asupra unor aspecte sau fapte ce țin de regulamentele sau comandamentele specific militare.

De asemenea, invocă încălcarea prezumției de nevinovăție, deoarece prevederile de lege criticate, prin art. 2, lasă loc unei interpretări abuzive, punând semnul egalității între calitatea de lucrător al Securității și desfășurarea de activități prin care s-au suprimat ori îngrădit drepturi și libertăți fundamentale ale omului și creează premisele unei forme de răspundere morală și juridică pentru simpla participare la activitatea fostelor servicii de informații, fără a stabili vreo formă de vinovăție. Inducând ideea prezumției de vinovăție colectivă pentru toți lucrătorii fostei Securități, se încalcă dispozițiile art. 23 alin. (11) din Constituție.

În același timp, susțin că prevederile legale criticate sunt neconstituționale, deoarece acordă Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității atribuții jurisdicționale. Or, Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității trebuie să fie o autoritate administrativă autonomă, fără atribuții jurisdicționale, iar unicul scop al acesteia să fie de a permite cetățeanului accesul la propriul dosar, în calitatea sa de „depozitar și administrator” al documentelor întocmite de fosta Securitate.

Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității se substituie unei instanțe judecătorești, exercitând o jurisdicție specifică în cadrul căreia administrează probe și dă un verdict privind calitatea de lucrător/colaborator al Securității, în timp ce persoana vizată nu are posibilitatea de a se apăra în fața Colegiului Consiliului, care emite note de constatare a calității de lucrător sau colaborator al Securității. Astfel, instanța de contencios administrativ are doar un rol formal, întrucât nu face altceva decât să certifice ulterior ceea ce a constatat această autoritate. Se încalcă astfel și principiile constituționale privind universalitatea și egalitatea în drepturi.

Totodată, prin introducerea unei acțiuni în constatare, fără a avea o legitimare procesuală activă, Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității se subrogă în dreptul cetățeanului de a avea acces liber la justiție pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime, și se substituie instituției Avocatul Poporului. Astfel, prin art. 8 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 se realizează o extindere nepermisă a sferei titularilor dreptului de acces liber la justiție, dincolo de limitele sale constituționale. Cu alte cuvinte, prevederile legale criticate convertesc dreptul de acces liber la justiție într-o obligație.

De asemenea, desemnarea, inițial, a Tribunalului București — Secția contencios administrativ și, ulterior, a Curții de Apel București — Secția de contencios administrativ, ca unică instanță judecătorească competentă în ceea ce privește acțiunile în constatarea calității de lucrător sau colaborator al Securității, este neconstituțională, de vreme ce adevărurile prevăzute la art. 8 lit. b) și art. 9 din ordonanța de urgență pot fi contestate, de orice persoană interesată, în fața instanței de contencios administrativ competente teritorial. Pe de altă parte, persoanei verificate i se îngrădește posibilitatea exercitării

dreptului la apărare în fața unei instanțe de judecată apropiate de domiciliul său.

Prin reglementarea contradictorie referitoare la instanța competentă în soluționarea contestațiilor formulate împotriva adeverințelor prevăzute la art. 8 lit. b) și art. 9, comparativ cu cea din art. 11 alin. (1) din ordonanța de urgență privind instanța judecătorească competentă să soluționeze acțiunea în constatare introdusă de Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, se creează o inegalitate de tratament juridic, contrară dispozițiilor art. 16 din Constituție.

De asemenea, susțin că prevederile de lege criticate sunt contrare Deciziei Curții Constituționale nr. 51 din 31 ianuarie 2008, deoarece păstrează viciile de neconstituționalitate.

Pe de altă parte, definirea conceptului de „colaborator al Securității” are caracter echivoc și este contrară art. 15 din Constituție, deoarece produce efecte juridice constând în condamnarea colaboratorului pentru fapte săvârșite în trecut, anterior intrării în vigoare a legii. În același timp, stabilirea calității de colaborator al Securității se face în mod discriminatoriu, deoarece sunt analizați din aceeași perspectivă atât informatorii, care au prezentat informații curente privind fapte antisociale și infracțiuni de drept comun, cât și informatorii care, din sentimente patriotice, au furnizat informații ce priveau siguranța statului. În cazul acestora din urmă, sunt încălcate și dispozițiile constituționale ale art. 30 alin. (6) privind limitele libertății de exprimare, deoarece stabilirea calității de colaborator are drept consecință opoziția publică.

În fine, susțin că stabilirea calității de colaborator al Securității produce efecte juridice, prin excluderea acestor persoane de la beneficiul aplicării Legii nr. 341/2004 a recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, spre exemplu, deciziile nr. 1.477 din 10 noiembrie 2009, nr. 1.475 din 10 noiembrie 2009, nr. 267 din 24 februarie 2009, nr. 530 din 9 aprilie 2009, nr. 815 din 19 mai 2009, nr. 1.502 din 10 noiembrie 2009 și nr. 600 din 5 mai 2011. În ceea ce privește susținerea privind examinarea de către instanța de contencios administrativ a unor acte de comandament cu caracter militar, Curtea de Apel București opinează că promovarea unei acțiuni în constatarea calității de lucrător al fostei Securități nu presupune atacarea în contencios a unor acte de comandament cu caracter militar.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 și ale Legii nr. 293/2008 sunt constituționale, sens în care invocă deciziile Curții Constituționale nr. 267 din 24 februarie 2009, nr. 1.074 din 8 septembrie 2009, nr. 1.483 din 10 noiembrie 2009, nr. 1.512 din 17 noiembrie 2009, nr. 127 din 25 februarie 2010, nr. 436 din 15 aprilie 2010, nr. 1.377 din 26 octombrie 2010, nr. 760 din 7 iunie 2011, nr. 1.415 din 20 octombrie 2011, nr. 455 din 8 mai 2012, nr. 159 din 12 martie 2013, nr. 428 din 24 octombrie 2013. Arată că actul normativ criticat urmărește deconspirarea prin consemnarea publică, fără să promoveze răspunderea juridică și politică, și că domeniul de aplicare al prezumției de nevinovăție vizează materia penală. Apreciază că rolul

Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, de autoritate administrativă autonomă, lipsită de atribuții jurisdicționale, ale cărei acte privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității sunt supuse controlului instanței judecătorești, nu este cel de instanță extraordinară, iar posibilitatea acestei autorități de a promova acțiuni în constatare nu reprezintă o substituție în atribuțiile instituției Avocatul Poporului. De asemenea, prevederile de lege criticate nu aduc atingere nici dispozițiilor constituționale referitoare la libertatea de exprimare, activitatea de deconspirare a Securității justificându-se prin interesul general pe care, în actualul context istoric, societatea românească îl manifestă față de consemnarea publică a celor care au fost lucrători sau colaboratori ai Securității.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 10 martie 2008, și Legea nr. 293/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 800 din 28 noiembrie 2008.

Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (3) privind trăsăturile statului român, art. 15 privind universalitatea, art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 22 privind dreptul la viață și la integritate fizică și psihică, art. 23 privind libertatea individuală, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 30 privind libertatea de exprimare, art. 52 alin. (1) privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 54 privind fidelitatea față de țară, art. 55 privind apărarea țării, art. 57 privind exercitarea drepturilor și a libertăților, art. 58 alin. (1) privind numirea și rolul Avocatului Poporului și art. 126 privind instanțele judecătorești.

De asemenea, sunt invocate dispozițiile art. 6 — *Dreptul la un proces echitabil*, art. 7 — *Nicio pedeapsă fără lege*, art. 8 — *Dreptul la respectarea vieții private și de familie*, art. 9 — *Libertatea de gândire, de conștiință și de religie*, art. 10 — *Libertatea de exprimare*, art. 14 — *Interzicerea discriminării* și art. 17 — *Interzicerea abuzului de drept* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

1. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin Decizia nr. 672 din 26 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 8 august 2012, a constatat că sintagmele „*indiferent sub ce formă*” și „*relatări verbale consemnate de lucrătorii Securității*” cuprinse în art. 2 lit. b) teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 sunt neconstituționale. În aceste condiții, Curtea constată că, în cauza de față, sunt incidente dispozițiile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 807 din 3 decembrie 2010, potrivit cărora „*Nu pot face obiectul excepției prevederile*

constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”. Reținând că acest caz de inadmisibilitate a excepției de neconstituționalitate a intervenit anterior sesizării Curții, excepția cu acest obiect urmează să fie respinsă ca inadmisibilă.

2. Totodată, Curtea reține că celelalte prevederi legale criticate au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate exercitat din perspectiva unor critici de neconstituționalitate asemănătoare.

Astfel, Curtea a statuat, ca apreciere generală, că, față de Legea nr. 187/1999 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea poliției politice comuniste, declarată neconstituțională prin Decizia nr. 51 din 31 ianuarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95 din 6 februarie 2008, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008, aprobată prin Legea nr. 293/2008, a produs o modificare substanțială a regimului juridic aplicabil persoanelor în legătură cu care s-a constatat că sunt colaboratori sau lucrători ai Securității. Curtea a reținut că actul normativ criticat urmărește deconspirarea prin consemnarea publică a acestor persoane, fără să promoveze răspunderea juridică și politică a acestora și fără să creeze premisele unei forme de răspundere morală și juridică colectivă, pentru simpla participare la activitatea serviciilor de informații, în condițiile lipsei de vinovăție și de vreo încălcare a drepturilor omului și a libertăților fundamentale (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 436 din 15 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 381 din 9 iunie 2010, și Decizia nr. 760 din 7 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 668 din 20 septembrie 2011).

De asemenea, Curtea a statuat că prevederile art. 2 din ordonanța de urgență criticată, stabilind elementele care trebuie întrunite pentru ca o persoană să fie calificată de instanța judecătorească drept lucrător sau colaborator al Securității, nu încalcă principiul constituțional al neretroactivității legii, de vreme ce efectele atribuirii unei astfel de calități se produc numai pentru viitor, din momentul intrării în vigoare a reglementării legale (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 1.512 din 17 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 21 din 12 ianuarie 2010).

În continuare, Curtea a constatat că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 a realizat o reconfigurare a Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, ca autoritate administrativă autonomă, a cărei existență se întemeiază pe dispozițiile art. 116 alin. (2) și art. 117 alin. (3) din Legea fundamentală. Această autoritate este lipsită de atribuții jurisdicționale, iar actele sale privind accesul la dosar și deconspirarea Securității sunt supuse controlului instanțelor de judecată. Așadar, în condițiile în care acțiunea în constatarea calității de lucrător al Securității sau colaborator al acesteia este introdusă la o instanță de judecată a cărei hotărâre poate fi atacată cu recurs, prevederile de lege criticate nu sunt de natură să plaseze Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității în afara cadrului constituțional (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 1.194 din 24 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 749 din 4 noiembrie 2009, și Decizia nr. 159 din 12 martie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 261 din 9 mai 2013).

De menționat că, în cadrul acțiunii în constatare promovate de Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, pârâtul nu trebuie să își demonstreze propria nevinovăție, revenind instanței de judecată obligația de a administra tot probatoriul pe baza căruia să pronunțe soluția (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 455 din 8 mai 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 436 din 30 iunie 2012).

În același timp, Curtea nu a reținut nici critica referitoare la pretinsa încălcare a principiului liberului acces la justiție ca urmare a subrogării Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității în dreptul cetățeanului care se consideră vătămat prin acțiunile abuzive ale unor lucrători din fosta Securitate de a avea acces liber la justiție pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.

Astfel cum a statuat Curtea în jurisprudența sa, prevederile art. 1 alin. (7) și (8) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 conferă persoanei, subiect al unui dosar din care rezultă că a fost urmărită de Securitate, precum și, după caz, soțului supraviețuitor și rudelor până la gradul al patrulea, inclusiv ale persoanei decedate ori moștenitorilor săi testamentari, dreptul de a afla identitatea lucrătorilor Securității și a colaboratorilor acesteia care au contribuit cu informații la completarea dosarului și, de asemenea, de a solicita verificarea calității de lucrător al Securității pentru ofițerii sau subofițerii care au contribuit la instrumentarea dosarului. Din cuprinsul acestor dispoziții legale, se desprinde concluzia potrivit căreia Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității acționează inclusiv la cererea persoanelor îndreptățite, astfel că nu se pune problema nesocotirii dreptului acestora de liber acces la justiție (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 608 din 12 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 514 din 21 iulie 2011).

Totodată, legitimarea procesuală a Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității de a introduce cererea în constatarea calității de lucrător sau colaborator al Securității izvorăște din înseși prevederile legale care reglementează activitatea de deconspirare a Securității și se justifică prin interesul general pe care, în actualul context istoric, societatea românească îl manifestă față de consemnarea publică a celor care au fost lucrători sau colaboratori ai Securității. De altfel, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că acțiunile promovate de Consiliu nu tind la obținerea unei condamnări judiciare, consecința acestora rezumându-se la simpla aducere la cunoștința publică a soluțiilor pronunțate de instanțele judecătorești în acțiunile în constatarea calității de lucrător sau colaborator al Securității (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1.380 din 26 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 58 din 24 ianuarie 2011).

De asemenea, Curtea a constatat netemeinicia criticilor referitoare la nesocotirea dispozițiilor constituționale care statuează cu privire la rolul Avocatului Poporului de apărător al drepturilor și libertăților persoanelor fizice. Posibilitatea pe care o are Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității de a promova acțiuni în constatarea calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia nu reprezintă o substituție în atribuțiile instituției Avocatului Poporului. Această instituție dispune de mecanisme specifice, determinate în mod cuprinzător și detaliat în legea sa de organizare și funcționare, de natură să asigure în mod eficient realizarea rolului său constituțional (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1.377 din 26 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 71 din 27 ianuarie 2011).

Cu privire la critica referitoare la competența exclusivă a Secției de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București de soluționare a cauzelor având ca obiect constatarea calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia, Curtea Constituțională a reținut că, potrivit art. 126 alin. (1) și (2) din Constituție, justiția se realizează prin instanțele judecătorești, a căror competență este stabilită numai prin lege (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 1.415 din 20 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 839 din 28 noiembrie 2011).

Curtea a constatat că este lipsită de orice fundament critica privind nerespectarea principiului egalității în drepturi, susținută din perspectiva stabilirii instanțelor de contencios administrativ competente teritorial să judece contestațiile formulate împotriva adeverințelor prevăzute la art. 8 lit. b) și art. 9 din ordonanța de urgență, de vreme ce art. 10 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008, astfel cum a fost modificat prin art. unic pct. 16 din Legea nr. 293/2008, stabilește, fără echivoc, că „Adeverințele prevăzute la art. 8 lit. b) și art. 9 [...] pot fi contestate la Secția de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București de către orice persoană interesată, în termen de 30 de zile de la publicarea lor” (a se vedea Decizia nr. 1.560 din 6 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 80 din 1 februarie 2012).

De altfel, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 nu instituie niciun privilegiu sau nicio discriminare pe criterii arbitrare, fiind aplicabilă tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei (a se vedea Decizia nr. 760 din 7 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 668 din 20 septembrie 2011).

În legătură cu critica de neconstituționalitate susținută din perspectiva stabilirii competenței instanțelor de contencios administrativ de a se pronunța asupra unor acte de comandament cu caracter militar, Curtea a constatat că prevederile legale criticate nu reglementează controlul judecătoresc al unor acte de comandament cu caracter militar. Controlul legalității sau temeiniciei unor astfel de acte excedează cadrului normativ al ordonanței de urgență criticate, obiectul de reglementare al acesteia fiind în mod univoc menționat, și anume „*accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității*” (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 219 din 13 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 271 din 24 aprilie 2012).

Curtea a mai reținut că aprecierea întrunirii cumulative a condițiilor prevăzute de lege pentru constatarea calității de lucrător sau colaborator al Securității revine instanței

judecătorești — Secția de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București. Asemenea aspecte reprezintă, așadar, probleme ce țin exclusiv de interpretarea și aplicarea legii, fiind de competența instanței judecătorești, iar nu a Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată (a se vedea, în sensul celor de mai sus, Decizia nr. 27 din 5 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 150 din 21 martie 2013).

Distinct de cele de mai sus, Curtea nu a reținut nici motivele de neconstituționalitate referitoare la efectele constatării calității de colaborator al Securității în cazul persoanei care deține titlul de luptător pentru victoria Revoluției din decembrie 1989, motive invocate prin prisma prevederilor Legii recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004, cu modificările și completările ulterioare, de vreme ce prevederile acestui act normativ nu constituie obiectul excepției de neconstituționalitate cu care Curtea Constituțională a fost sesizată în cauză. În acest sens, dispozițiile art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, stabilesc că instanța de contencios constituțional „se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată” (a se vedea Decizia nr. 416 din 15 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 774 din 11 decembrie 2013).

Având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, cele statuate prin deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

În final, Curtea constată că celelalte dispoziții constituționale și din actele juridice internaționale invocate nu au relevanță pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. b) teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, în privința sintagmelor „*indiferent sub ce formă*” și „*relatări verbale consemnate de lucrătorii Securității*”, excepție ridicată de Adrian Hoinaru în Dosarul nr. 2009/2/2011*, de Marin Ioniță în Dosarul nr. 2.346/2/2013, de Mircea Ioan Juncu în Dosarul nr. 4.985/2/2013 și de Iosif Duca în Dosarul nr. 5.468/2/2012, dosare ale Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de aceiași autori în aceleași dosare ale aceleiași instanțe judecătorești și constată că celelalte prevederi ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității și ale Legii nr. 293/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 18 februarie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Simina Gagu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

pentru modificarea și completarea anexei nr. 44 la Hotărârea Guvernului nr. 971/2002 privind atestarea domeniului public al județului Botoșani, precum și al municipiilor, orașelor și comunelor din județul Botoșani

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 21 alin. (3) din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Anexa nr. 44 „Inventarul bunurilor care aparțin domeniului public al comunei Mitoc” la Hotărârea Guvernului nr. 971/2002 privind atestarea domeniului public al județului Botoșani, precum și al municipiilor, orașelor și comunelor din județul Botoșani, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 692 și 692 bis din 20 septembrie 2002,

cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

- a) **se abrogă pozițiile nr. 48, 98 și 117;**
- b) **după poziția nr. 263 se introduc două noi poziții, pozițiile nr. 264 și 265, potrivit anexei care face parte integrantă din prezenta hotărâre.**

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Viceprim-ministru,
ministrul dezvoltării regionale și administrației publice,
Nicolae-Liviu Dragnea

București, 9 aprilie 2014.
Nr. 265.

ANEXĂ

COMPLETĂRI

la inventarul bunurilor care aparțin domeniului public al comunei Mitoc

Nr. crt.	Codul de clasificare	Denumirea bunului	Elementele de identificare	Anul dobândirii sau, după caz, al dării în folosință	Valoarea de inventar (lei)	Situația juridică actuală Denumire act proprietate sau alte acte doveditoare
264	1.3.7.	Drum comunal DC 9	Origine și destinație Mitoc Lungime = 2.000 m Suprafață = 36.813 mp Km 0 + 000 – 2+000 (DN 24 C — DS 148)	1890	23.277	Domeniul public al comunei Mitoc, potrivit Hotărârii Consiliului Local nr. 25/2013, Carte funciară nr. 50412/2013
265	1.3.7.	Drum sătesc DS 402	Origine și destinație Mitoc Lungime = 1.344 m Suprafață = 20.774 mp, Km 0 + 000 – 1 + 358 (DJ 294 A de la Hâncu Vasile DJ 294/DCL 270 la Boicu Mihai)	1890	15.630	Domeniul public al comunei Mitoc, potrivit Hotărârii Consiliului Local nr. 25/2013, Carte funciară nr. 50400/2013

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**pentru modificarea și completarea unor anexe la Hotărârea Guvernului nr. 1.359/2001
privind atestarea domeniului public al județului Prahova, precum și al municipiilor,
orașelor și comunelor din județul Prahova**

În temeiul prevederilor art. 108 din Constituția României, republicată și ale art. 21 alin. (3) din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Hotărârea Guvernului nr. 1.359/2001 privind atestarea domeniului public al județului Prahova, precum și al municipiilor, orașelor și comunelor din județul Prahova, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 128 și 128 bis din 18 februarie 2002, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La anexa nr. 13 „Inventarul bunurilor care aparțin domeniului public al orașului Slănic”, la secțiunea I „Bunuri imobile” se modifică următoarele poziții:

— poziția nr. 29, coloana 3 va avea următorul cuprins: „Strada Aleea Spitalului nr. 12, Clădire C1 (Spital): suprafață — 890 mp, 60 încăperi, P + 1 etaj” și coloana 5, care va avea următorul cuprins: „926.070 lei”;

— poziția nr. 30, coloana 2 va avea următorul cuprins: „Vilă Pediatrie, anexe spital, împrejmuire, teren aferent spital”, coloana 3 care va avea următorul cuprins: „Strada Aleea Spitalului nr. 12, Clădire C2 (parter + 1 etaj): suprafața — 129 mp, 13 încăperi, Clădire C3 (Atelier mecanic): suprafață — 32 mp, Clădire C4 (Pavilion poartă): suprafață — 65 mp, Clădire C5 (Decantor): suprafață — 10 mp, Clădire C6 (Decantor):

suprafață — 10 mp, Clădire C7 (Fosă septică): suprafață — 7 mp, Clădire C8 (Anexe): suprafață — 112 mp, Clădire C9 (Centrală termică): suprafață — 52 mp, Clădire C10 (Depozit): suprafață — 9 mp, Împrejmuire: lungime — 800 ml, din plăci prefabricate; Teren aferent spital — 7.645 mp; Vecini: N — Ițigan Stelică, Cocoș Ion George; Simatu Elena, Aleea Spitalului; E — Stuparu Traian, Simatu Elena; S — Vălcel, Gaftoi Ion; V — strada Nicolae Bălcescu” și coloana 5 care va avea următorul cuprins: „202.740 lei”.

2. La anexa nr. 66 „Inventarul bunurilor care aparțin domeniului public al comunei Măneciu”, la Secțiunea I „Bunuri imobile”, după poziția nr. 358 se introduce o nouă poziție, poziția nr. 359, conform anexei nr. 1.

3. La anexa nr. 98 „Inventarul bunurilor care aparțin domeniului public al comunei Valea Călugărească”, la secțiunea I „Bunuri imobile”, capitolul „Alte terenuri”, după poziția nr. 2 se introduce o nouă poziție, poziția nr. 3, conform anexei nr. 2.

Art. II. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Viceprim-ministru,

ministrul dezvoltării regionale și administrației publice,
Nicolae-Liviu Dragnea

București, 9 aprilie 2014.
Nr. 266.

ANEXA Nr. 1

COMPLETARE
la inventarul bunurilor care alcătuiesc domeniul public al comunei Măneciu

Capitolul „Alte terenuri”

SECȚIUNEA I						
Bunuri imobile						
Poziția	Codul de clasificare	Denumirea bunului	Elemente de identificare	Anul dobândirii sau, după caz, al dării în folosință	Valoarea de inventar — lei —	Situația juridică actuală Denumire act proprietate sau alte acte doveditoare
0	1	2	3	4	5	6
359	1.3.7.1	Drum pietruit	Suprafața — 6.373 mp Comuna Măneciu, punct Groșoare, tarla 31, parcela 281 Carte funciară 22557 Suprafața — 1.360 mp Comuna Măneciu, punct Groșoare, tarla 19, parcela 170 Carte funciară 22197	1989 1989	64.872 20.160	Domeniul public al comunei Măneciu, conform Hotărârii Consiliului Local nr. 84/2013

COMPLETARE
la inventarul bunurilor care alcătuiesc domeniul public al comunei Valea Călugărească

Capitolul I „Alte terenuri”

<i>SECȚIUNEA I</i>						
<i>Bunuri imobile</i>						
Nr. crt.	Codul de clasificare	Denumirea bunului	Elemente de identificare	Anul dobândirii sau, după caz, al dării în folosință	Valoarea de inventar — lei —	Situația juridică actuală Denumire act proprietate sau alte acte doveditoare
0	1	2	3	4	5	6
3	1.6.1	Sediu primărie cu anexe	Comuna Valea Călugărească Tarlaua 8, parcela 2 Sediu primărie: — suprafață construită: 524 mp — suprafață construită desfășurată: 651 mp Anexă (arhivă) — suprafață construită: 32 mp Anexă — suprafață construită: 92 mp Anexă — suprafață construită: 58 mp Anexă — suprafață construită: 9 mp Teren aferent — suprafață: 3.499 mp	2001	484.914 85.876,34	Domeniul public al comunei Valea Călugărească, conform Hotărârii Consiliului Local nr. 41/2013 Carte funciară nr. 21355

ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

ORDIN

privind stabilirea tarifului reglementat pentru prestarea serviciului de înmagazinare subterană a gazelor naturale de Societatea Națională de Gaze Naturale „Romgaz” — S.A. Mediaș

Având în vedere dispozițiile art. 178 alin. (2) lit. a) și ale art. 179 alin. (6) din Legea energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012, cu modificările ulterioare,

în temeiul dispozițiilor art. 10 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2007 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 160/2012,

președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei emite prezentul ordin.

Art. 1. — (1) Se stabilește tariful reglementat pentru prestarea serviciului de înmagazinare subterană a gazelor naturale realizat de Societatea Națională de Gaze Naturale „Romgaz” — S.A. Mediaș pentru ciclul complet, injecție-extracție, de înmagazinare subterană 2014—2015, prevăzut în anexa nr. 1 care face parte integrantă din prezentul ordin.

(2) Componentele tarifului reglementat pentru prestarea serviciului de înmagazinare subterană a gazelor naturale, prevăzute în anexa nr. 1, nu conțin T.V.A.

Art. 2. — Se stabilesc venitul total și venitul reglementat total aferente celui de-al treilea an, aprilie 2014—martie 2015, al perioadei a treia de reglementare, prevăzute în anexa nr. 2 care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 3. — Societatea Națională de Gaze Naturale „Romgaz” — S.A. Mediaș va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin, iar compartimentele de resort din cadrul Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei vor urmări respectarea acestora.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și va intra în vigoare la data de 15 aprilie 2014.

Președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei,
Niculae Havrileț

București, 9 aprilie 2014.
Nr. 29.

ANEXA Nr. 1

STRUCTURA

tarifului reglementat pentru prestarea serviciului de înmagazinare subterană a gazelor naturale, pentru ciclul complet, injecție-extracție, de înmagazinare subterană 2014—2015

Denumirea componentei tarifului	U.M.	Valoarea
Componentă fixă pentru rezervarea de capacitate	lei/MWh/ciclu complet de înmagazinare subterană	13,14
Componenta volumetrică pentru injecția gazelor naturale	lei/MWh	2,53
Componenta volumetrică pentru extracția gazelor naturale	lei/MWh	1,80

ANEXA Nr. 2

**VENITUL TOTAL ȘI VENITUL REGLEMENTAT TOTAL
aferele celui de-al treilea an, aprilie 2014—martie 2015,
al perioadei a treia de reglementare**

Denumirea	U.M.	Valoarea
Venitul total	lei	464.046.198,93
Venitul reglementat total	lei	356.895.418,66

AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

ORDIN

privind stabilirea tarifului reglementat pentru prestarea serviciului de înmagazinare subterană a gazelor naturale de Societatea Comercială „Depomureș” — S.A. Târgu Mureș

Având în vedere dispozițiile art. 178 alin. (2) lit. a) și ale art. 179 alin. (6) din Legea energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012, cu modificările ulterioare,

în temeiul dispozițiilor art. 10 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2007 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 160/2012,

președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei emite prezentul ordin.

Art. 1. — (1) Se stabilește tariful reglementat pentru prestarea serviciului de înmagazinare subterană a gazelor naturale realizat de Societatea Comercială „Depomureș” — S.A. Târgu Mureș, pentru ciclul complet, injecție-extracție, de înmagazinare subterană 2014—2015, prevăzut în anexa nr. 1 care face parte integrantă din prezentul ordin.

(2) Componentele tarifului reglementat pentru prestarea serviciului de înmagazinare subterană a gazelor naturale prevăzute în anexa nr. 1 nu conțin T.V.A.

Art. 2. — Se stabilesc venitul total și venitul reglementat total aferente celui de-al treilea an, aprilie 2014—martie 2015, al

perioadei a treia de reglementare, prevăzute în anexa nr. 2 care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 3. — Societatea Comercială „Depomureș” — S.A. Târgu Mureș va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin, iar compartimentele de resort din cadrul Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei vor urmări respectarea acestora.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și va intra în vigoare la data de 15 aprilie 2014.

Președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei,
Niculae Havrileț

București, 9 aprilie 2014.
Nr. 30.

STRUCTURA

tarifului reglementat pentru prestarea serviciului de înmagazinare subterană a gazelor naturale, pentru ciclul complet, injecție-extracție, de înmagazinare subterană 2014—2015

Denumirea componentei tarifului	U.M.	Valoarea
Componentă fixă pentru rezervarea de capacitate	lei/MWh/ciclu complet de înmagazinare	7,43
Componenta volumetrică pentru injecția gazelor naturale	lei/MWh	3,14
Componenta volumetrică pentru extracția gazelor naturale	lei/MWh	1,17

ANEXA Nr. 2

**VENITUL TOTAL ȘI VENITUL REGLEMENTAT TOTAL
aferele celui de-al treilea an, aprilie 2014—martie 2015,
al perioadei a treia de reglementare**

Denumirea	U.M.	Valoarea
Venitul total	lei	35.260.565,09
Venitul reglementat total	lei	35.579.003,30

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

